

Часопис је уписан у Регистар медија
Министарства културе и информисања Републике Србије
под бројем NV001011 од 28. априла 2021. године

Суштина поетике – часопис за књижевност

Главни и одговорни уредник
Анђелко Заблаћански

Чланови уређивачког колегијума
проф. др Љубица Несторов, Ана Митић Стошић,
Марко Јуришић, Невена Милосављевић,
Владимир Бабошин

Лектор и коректор
Дајана Лазаревић

Издавач
Удружење поетских стваралаца,
Милана Недељковића 40, Глушци

Контакт
+381649803118
sustinapoetike@hotmail.com

Интернет адреса
www.knjizevnicasopis.com

ISSN 2620–0988

Часопис је покренуо
Анђелко Заблаћански
23. новембра 2013. године

Штампа
Pharma Lab, Београд

Часопис излази четири пута годишње

Тираж
50

Суштина поетике

Часопис за књижевност

Број 71

Октобар/децембар 2021

Слика на насловној страни
Винсент ван Гог — *Врт болнице Светог Павла, Опало лишће*
(1889)

Реч уредника

Суштина поетике је 23. новембра обележила осам година постојања. Додуше, у почетку смо излазили само као интернет часопис, а већ неколико година излазимо у штампаном, али смо задржали и интернет издање и то на мало бољем и модернијем сајту. Од 28. априла ове године убележени смо у Регистар медија Министарства културе и информисања Републике Србије.

Приликом покретања часописа основни мото је био да се посебна пажња посвети поезији. Зато је овај број *Суштине поетике* сасвим песнички. Збирка од 111 песама од 21 аутора. Тежина душе стаде у овај број.

Ми немамо строга правила, као што то имају многи часописи, да ауторски радови не буду нигде објављивани пре нас. Лепо је кад нешто први објавите, али то не би требало да буде пресудно (у *Суштини поетике* и није) да би се песма, прича, критика или есеј појавили у неком часопису. Како аутор да зна да ће рад, до којег му је стало, са сигурношћу бити објављен. Ретки су песници који знају, ако неком пошаљу своју песму да ће бити објављена. Зато, ваљда, ми остали шаљемо сличне или исте радове на неколико адреса. Некоме је битније да траг остави његово дело него име. То може ако се, нпр. једна песма или прича појави у више часописа.

Суштина поетике ће и даље покушавати да објави добра дела без обзира на име аутора и да ли је већ негде објављивано.

Главни уредник
Анђелко Заблаћански

Преслишавање срца – Драгош Павић

Сада је иза мене свеска нота
што песме низа срцем ко муза
дародавна, кликтава, певљива,
снагом младости незауостављива.

Није се чинило да је обесна,
већ скромна, тиха, умилна.
Која то младост није претесна
да може да се укроти болесна.

Пузавице ласкаве моји снови,
никада мира у храстовој гори
размакну гране да светлост уђе,

Осунчано јутро предиво снује
у календар живота уписује
да мени обесну радост дарује...

ЧЕКА НАС СЛОБОДА

Трају ватре у нашем сећању
док су дуговрате сени на моме дувару
заморено преслишавале дане
да нас не обузме старачко кајање.

Не загађуј бесмислом пут,
ваздух је чист,
на ветру вијори откинут скут
а тамо нас чека љубави пут.

Хоћемо ли хлеба и соли у пољу-
добили смо дозволу
сенки и дубрава
док по друмовима лута сумрак
да се не види угажена трава.

На боровима птице купе иглице
и ћуте у треперењу мириса,
векови одумиру док минути пролазе
а ја сам узео лиру у руке
и вратио се на провејане стазе.

ПОДНЕВНА УТВАРА

Кад почне да се скраћује сунчева стаза
и лишће да бива ређе
невидљива мисао се уткива
у моје сомнамбулске пређе.

Весело се купа на сунцу
свакога дана,
облачи нову кошуљу
од светлости изаткана.

Лептири светла се множе
у заветрини белина
иако мислим да ћу постати зависник
од сна утвара направљена.

Ускипео сан од огромне жеђи
од навирања у понору
и размножавања
у временској пређи.

УЖЕГЛО СЕ СРЦЕ МОЈЕ

Не скида се парлог
звиждука дамара,
нове зоре пркосом роморе
да отворим прозоре
и своје преткоморе
јер се све учаурило
у чаурама
а што је вредело
у прах је ветровити развејано
по срчаним увалама.

Унакрсна коровска питања
оплодила у класју силовита
па својим жетеоцима
ужад понудила
језиком мрзости отежала.

Коме дати оплоде ускисле
ухваћене у кљуса
и свевремену дарована,
у глувоћи људској омађијана.

Намести своје оплоде
у васкрсла лежишта
мира унутрашњег
изнићи ће незаустављива плејада
ништавила да оплоди залогаје
у грлу застале.

О ПЕСНКУ

Драгош Павић рођен је у селу Катрга код Чачка. Завршио је Филолошки факултет, група Српско-хрватски језик и југословенску књижевност.

Издао је пет збирки песама и антологију поезије песника своје општине. Члан је Удружења књижевника Србије.

Живи у Великом Градишту.

Велике наде српске поезије – Раде М. Шупић

Мердевине су ми блиске
зато овим путем
отварам сезону на лов звезда

То је довољно
за реинкарнацију очних капака
за један пар очију
који је годинама уназад
молио да се роди

Све људске судбине су привремене
као што је у космосу привремена Земља
као што је исти тај космос
једнако привремен и непоуздан
у ко зна већ чему
као што је моје право Ја привремено
или ипак заточено
у ових 70 килограма меса

Овај век биће пресудан за човека
а ми ћемо имати
ту привилегију
да умиремо са њим

РЕГИЈА ПЛОДНОГ ПОЛУМЕСЕЦА

У последње време
по собама проналазим урме из Египта
континенте
који се отопе чим их додирнем

и мислим се: Палмино дрво
започиње нову игру

Кад умрли заспу
корење добија неки чудан облик ногу
излази из средишта
са панталонама од земље

Покушава да ме застраши
умишља да је човек

жели
све оне лажне појаве

које ми
неискусно називамо
тајном

2067. ГОДИНЕ ВЕРОВАТНО ОДУМИРУ ПЧЕЛЕ

корене ће задржати тајну
борови ми помажу да останем оно што јесам
шишарка коју на путу до игралишта
шутира дечак
постаје моја или твоја реликвија
из које ћемо се излећи
када стопала коначно достигну
брзину сунца

ПО ИНСТРУКЦИЈАМА УМРЛИХ

Можда ће се једног дана
наш прах ујединити
у специфичан космос зрна
и украсити неке случајне пустињске дине
или кактусе

Како би сутрашњи проповедници
нове вере
могли под нашим јединством
да сакрију своје списе

Док пролазе кроз пустиње
на коњима

И док их шибају
клеветници

ПЛЕС

Књига је у септембру
пустила крв на плочнику
скочивши са груди
Због твоје неспремности
да се носиш
са њеном килажом

Требало је само оборити осмицу са корица
како би заличила на бесконачност

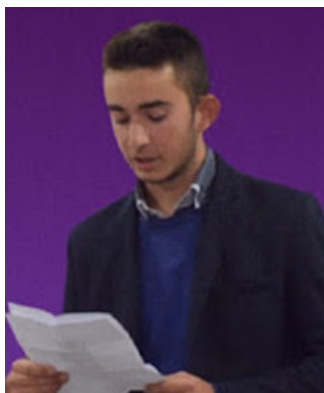
која је била прости отисак или печат
твог мајчинства

Тако бисмо имали
привид онога
што нисмо могли бити

У времену које се увек
рушило
пред нама

О ПЕСНИКУ

Раде М. Шупић је песник из Лазаревца, рођен 3. децембра. 2000. године. Написао је песнички првенац „Поезија коју нећете дочекати“, који није објављен. Тренутно завршава нови рукопис „По инструкцијама умрлих“. Најмлађи је финалиста 53. Фестивала поезије младих у Врбасу, где му је до-

дељена награда „Станко Симићевић“.

Финалиста је конкурса за награду „Тимочка лира“ 2021. године, по селекцији Васе Павковића. До сада, превођен је на мађарски језик.

Млади пишу поезију – Уна Радовић

ОД ДЕТЕТА ДО СТАРИЦЕ

Толико те нема, а свугде си.
Какву свечаност за собом оставља стрепња.
И стихови и божанствена музика и филмови и
људи
Све је само бледа сенка
Да лакше опстанем док својевољно горим на Сунцу
Што сам за тебе саградила.
Какав себичлук!
Ничег у мени нема, до једне пустиње и семена у
руци што на срцем обећаном тлу проклијати не сме.
Љубав има језиво рухо.
Она лаже и проповеда истину.
Боли ово бдење што је себи само корен.
Ниједна исповест нема ни почетка ни краја.
Песма је једна велика средина, једнолична и одвећ
тужна.
Као каква докона старица тражи заморче,
Јер успореност срца вековима одјекује,
А правих слушалаца нигде на видiku.

СЛОВО ЉУБВЕ

Важно је сасећи дубину.
Пљунути јој у то лице световно.
Кастрирати занос
Сазвати му опело
И мировати.
Мисли су ђубрад.
Поезија је привилегија бахатих
Нема скромног стиха
Свако слово је убица
Оном ко не зна да стане.

У ТВОЈОЈ СОБИ

Неко невидљив над тобом бди
Док му умирући клецају колена.
Тај неко срећан је што си жив.
Ако чујеш јецаје из прикрајка
То се мој желудац размножава на циклусе Великих
празника.
Не знам да ли ћу у твојим очима добити своје дуго
жељено тело,
Али дође ли час
Када ћеш ме коначно расветлити
Отргнуту од сна
Ја и даље бићу у сенци својих љубављу разорених
колена
И нећу знати реч шта је.

КАМЕН ТЕМЕЉАЦ

Као Соломон свој храм
Тако поезијом у ствари припремам себи кућу
у којој ће вечно становати све оно што на овом
свету тако бедно умире.

О ПЕСНИКИЊИ

Уна Радовић рођена је 7. новембра 1999. године у Београду. Трећа је година историје уметности на Филозофском факултету у Београду.

До сада издала је две збирке песама под називом *Небески витез* и *Молитва Икарису*.

Живи у Београду.

Будућност српског песништва – Амар Лучина

ВОСАК

Светлост воштане свеће
неће ти бити довољна
да ову песму прочиташ.

Док ти читаш песму
осветљен овом јачом светлошћу
неко под пригушеним светлом
разгледа музеј воштаних фигура,
а нека жена
обасјана светлошћу са врха
воштане свеће
склања маље са свога тела, воском.
Неко дете се сада,
пчелињим воском слади.

Док је на крају моје улице
отворен ауто-салон
изнад кога пише:
Прање аутомобила воском.
Иза ауто-салона је апотека,
а изанад ње ликовни атеље
где уметник неки
по сећању туђем
аутопортрет слика
и све то користећи
карнауба восак,
са карнауба палме.

На концу,
историју је обликовао восак.

Народ је славио
и восак
којим су
војсковође и председници
запечатали примирја

ОЛОВО

Остави свађу!
Остави кавгу и клетву!
Не изговори:
Заоловила ти се та уста!

Остави све! Читај!
Ову песму!
Књиге!

Читај књиге,
преобимне,
и оне са по једва стотињак станица,
и једне и друге
тешке као олово.

Гледај!
Погледај стари, ратом уништени аутобус
пун метака,

што је стао у Олову
и заоловио се.

Чувај се!
Схвати!
Ти и ја,
на кркачама својим,
носимо грехове,
а сваки нам је грех
од олова тежи.

Зато сад завршавам
и више не вичем на тебе.

ГУМА

Гумене чизме
Су марширале Европом
и пола Европе побиле.
Камионџија
На црним гумама
свога камиона
зарађује за парче хлеба
да свом детету купи
гумене бомбоне
и штокове од врата
заштити гумом.
Он ће у суботу
навијати за Трајал
за крушевачке гумаре
који гањају гумену лопту.

Невешто написану песму
завршавам вешћу
да је у Бразилији
умро каскадер,
за кога су говорили
да је као од гуме.

Напросто се испресаламао.

КОНАЦ

Какве то нити
повезују тебе и мене,
читаоче?
Какве ли још чудније нити,
још чуднији конци
повезују тебе
и ову песму?

Обукли смо најлепша одела,
пуна конца,
средили смо се,
до под конач.

Протнули смо конач кроз иглу,
а од тог конца и те игле
снајдерка Зока живи

И док ја писах о концу
терах мак на конач.

И размишљах о времену
што почетка нема
а да ли има конца?

Ако нема конца,
онда има конце
што све у складу држе
што судбе наше вежу.

На концу,
пелене имају конач,
а и ћефини.

О ПЕСНИКУ

Амар Личина рођен је 15. августа 2001. године у Новом Пазару, где је завршио основну школу и гимназију. Тренутно студира српску књижевност и језик на Државном универзитету у Новом Пазару.

Аматерски се бавио глумом. Пише поезију и кратке прозне облике. Своје приче и песме објављивао је у часописима. Председник је НВО „Тавус“. Оснивач је Тавусовог зборника поезије и прозе.

Већ четири године је полазник школе креативног писања, писца Енеса Халиловића. Поред књижевности бави се и историјом уметности.

Живи и Новом Пазару.

Савремена мађарска поезија – Иштван Турци

АНАТЕВКА

видите
вечна нада на стаклу
нашег прозора ледене шаре залуд гаји
кренути... кренути треба
забрављени погледи
на загрљај спремна руковања
вредност већ и сам опроштај губи
надахнуте редове ослобођене старе
мелодије из Књиге цитирамо
носи носи ветар
тамо пак између одсечених плетеница
су крпе облака поцепаних рана
пејзаж се замршава
на рубовима страних градова без капела
само је непрекидна игра звоника
страха
своје домове сви једном напустимо

ДВА ТРЕНА МРЖЊЕ

Блиц, сат крене.
Мишић лица ни да задрхти:
концентрација без алира.
Држати се правила игре.
Циљ гоњења је гоњење.
Циљ мучења је мучење.

Један је циљ и крст циља.
На намеру помак је
окомит.
И поглед је миниран.
Ти ту блонд и плавоок
не можеш бити.
Прошлост ти је нетакнута, а логика другачија,
према властитим законима живиш
и размишљаш,
дакле привремено
је окончано.

Круг
у већини случајева
се затвара.
Пут бекства
савест у распаду затвара.
Требало би проклет постати.
Требало би у даљ нестати.
Грех,
ој,
срце како потлачи.

САМО СЕНКЕ ЧУВАЈУ

Само сенке чувају, кад који пут ноћу се из сна
тргнем. Мрак ми није противник. Непосредно поред
гробља сам се родио, те преко прозора гледајући иза
ограде суседне куће видик два висока, бршљаном
обрасла камена крста затварала. Између гробова

гробља улице Алмаши ко зна колико пута сам незаштићеном смиреношћу прешао. Можда као осмогодишњак или још млађи. Који пут у јутарњој магли, који пут пак испод жуто опалог вела раног сутона. Места гробница сам памтио, познанике чак и поздравио. Бесраман анђео искушавања ме је водио. Још сам и уживао у томе да се не бојим, бар сам се тако понашао, та терапија успешна је била. Ноћу кад се тргнем из сна сетим се тога да имам успомене и неколико минута засигурно знам у сновима шта сам радио и кога срео.

БОГ ЗВАН ПИСАЊЕ

Још десет корака, још девет, још осам, седам, крв строг ритам држи, око се сужава, три, два, један и та песма такођер је готова. Ту је. Из ње на пут још ништа није кренуло. У затвореном врту погледа се одмара, ужива. Њени дужи и краћи редови једни преко других љуљају. Јер светли, заваарава, у ствари само за себе сјаји. Било какав облик, било коју боју преузима, сматраш да је најлепша. Свака њена реч на свиленој лестви се пење, изнад тебе. Дотицај је забрањен. С њом везе немаш. Твоја је. Јеси поседник а и губитник. Ако би којим случајем из ње један комад за себе задржао, још никако немој. Што више си изгубљен тим си јачи. Жудња не постоји, прилике су такве биле. Нигде света, само унутра, тврдиш, (цитираш), као да би на сваки начин нагласити хтео да себи си се вратио. Од тога ни то не би било теже кад би отцепљење вежбао. На пример тишину што је богу званог Писање коначна аргументација.

НАРОДНА ПЕСМА

Замисли нешто што ти уистину прија. Реци: моја жена у језеру се купа. Понови: у језеру се купа. Уз то и пејзаж подеси: њен лик поново из бистрог, нерашчлањеног свитања саздај. Предај се тишини и нетремице пази. Осетићеш: како прекрасну, дугу, мокру косу напред назад баца, земља задрхти. Ветар је чешаљ а вода гледало. Мирис присне траве ју опточи. Њено достојанство четинари чувају. Покрете облаци опонашају. Јато птица ју хвали док златан прах твог погледа на њу издалека пада. Вече је тек дрхтај испод твојих очних капака. Бедро, трбух, дојке, места бескрајних покајања са четињара ослобођена влажна светлост осветљава. Између њене коже и успомена истрајни вилин коњици се провлаче. Учини присном: нека попут ливаде мек пешкир залепрша у твојој руци. Цртеж је већ готов; твоји прсти, те зимогрозне птице, пре но што њу параван ноћи не сакрије, коначно могу на њу слетети.

ЗАТИМИЈА¹

У оку ветра време је само брусена стена. Како тамо горе у стерилном вису шеталишта бедема стојиш и погледаш окол, строго према доле, јер твојој природи тај правац одговара, извесност ти сам си. На лицу ти оштре сене изненада стиглог сутона се не виде. Те

¹ Измишљена реч. Требало би да значи — *затим* земља, *прим. прев.*

само ми видимо, познаваоци пролаза, на пропаст осуђени, светим пословима вични, смртници рањених срца и остали пробисвети вере. Ми, који паметније радимо, ако се од богом у роду асоцијација суздржимо. Механички кораци твоји на калдрми променаде што у други свет води, не одзвањају. Од тамо проматрајући схватљиво је зашто пут ћути. У блештавом сада зашто је светлост шта од горе стиже тамна. У друштву сретних форми путујући, славна земаљска знамења тешко ће опстати. Нема ништа потресног у томе, ако у Великој Непомичности нашу баштину рашчланиш.

*•Песме одабрао, приредио биографију
песника и с мађарског превео Илеш Фехер*

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ

Мађарски песник, преводилац Иштван Турци (Turczi István — 1957) је дипломирао на Мађарско-енглеско-финској катедри Универзитета Eötvös Loránd где је и докторирао. Оснивач је и главни уредник литерарног часописа Парнасуш (Parnasszus). До сада је објавио 21 збирки поезије, 7 романа, те 11 драма и играказа.

Од добијених награда истичу се: награда Атила Јожеф, Почасни доктор литературе World Academy of Arts and Culture, Награда Prima prmissima, Орден Мађарске — Официрски крст.

Савремена руска поезија

МАРИЈАНА СОЛОМКО

НАДАХНУЋЕ

Кад не покажемо чежње јаде,
Љубави не нађемо ни за грош,
Папир је исцепан на комаде
И стихови умиру на перу још.

Смеју нам се слова, бол и тмине;
Надахнућа сасвим се изгубе.
Стисни земљу песницом истине
И цеди је кроз прсте ко зубе.

Онда одједном — све ти процвета,
Клија зрно духовности силне,
Анђео те са два весла света
Поведе до поетске ширине.

КАП

Кроз дан без светлости и маглу
Кап се котрља на стаклу.

У покисле цветове кад уђе тама:
Кап је Колумбо себи сама.

И гле — на стаклу нема трага —
Где си нестала капљо драга?

Разбиј плочице старог купатила,
Уђи у уморну собу
Помети сваки атом прашине;
Но, ваздух је овде, опет исти, кô у гробу.

Кристални сервиси неотпаковани —
Запечаћени мртвом тишином.
На сликама — деди и баки:
Влага се шуња дужицом очном.

Кроз заблуде лутају генерације
Међу бескрвним јеленима;
А нема никог да тугује,
Ни свећу да упали својим коренима.

И увек биће нових поколења
Лењих да се сете прошлости, предака:
Без рода, без племена — мајке и оца,
Љуљаће се кô клатно сред мрака.

БУДИ УЗ МЕНЕ

Буди уз мене кад свуд около су хуље,
Не скривај поглед оштар као мач.
Ти и ја смо две јагодасте пахуље,
Ми смо нечујни анђеоски плач.

Нисмо тражили лагоду и нирвану,
Нити се надасмо бајкама и сањама.
Ти и ја загрљајем топимо мрзлину,
Загрејани — нађосмо нас у нама.

Живот прође не тобоже, не улудо,
По лошем времену небо је црно, влажно.
Две снежне јагоде — имали смо се лудо —
И једно за другог држали се снажно.

Зимовке, те румене кудилице
Цвркутале су до зоре о нама,
Кажу, неће зепсти љупке једрилице,
Ако се не посребре ињем и пахуљама!

Бели бисерак шапутао свету целом,
Топлином речи звао је пролеће,
Љубав се веже срцем, не сидром,
Наше судбине зло видети неће.

Људи, будите вољени и нежни,
Из душе пустите слободе вриске,
Нек вас јагодасти плодови снежни
Поштеде од голубице зимске.

Сањару с руским очима,
С тежином пшенице у обрвама,
Са своја два неба:
Узми ме у густој трави
И обори попут птице у јесен,
Птице којој је потребан лет
До твојих усана и ушију.

Запали срце сунчаним вратницама!
Нећемо умрети на сенокосу,
Ни под пљуском ужареник комета;
И дуго, дуго, у самој бесконачности:
У погледу ће нам бити четири различка.

О ПЕСНИКИЊИ

Маријана Валеријевна Соломко, песник, прозаиста, преводилац, композитор. Рођена 30. априла 1984. године у Лењинграду. Дипломирала је на клавирском одсеку Националне музичке академије Украјине „П. И. Чајковски“. У Шведској је од 2001. до 2010. године одржала преко 100 клавирских концерата.

Аутор је књига поезије Гуске су летеле на север (2013), Шта год да се догодило

(2014), Короставник (Обична прженица) (2018), књига за децу У гљивама са римама (2017).

Лауреат регионалних и међународних песничких такмичења, укључујући „Јесењинови следбеници“ (Русија, Москва, 2018), „Сребрни сибирски ждрал“ (Казахстан, Костанај, 2018), „Словенске традиције“ (Русија, Крим, 2018), „Словенски калейдоскоп“ (Белорусија, Минск, 2020), добитник Велике награде на III међународном песничком такмичењу Велики кнез Константин Романов — К. Р. (Русија, Санкт Петербург, 2013). Диплома Сверуске књижевне награде назване по А. К. Толстоју, лауреат књижевне награде „Млади Петербург“ и „Словенске традиције“. Сребрни лауреат Националне књижевне награде „Златно перо Русије“ (Москва, 2020).

Песме су јој објављиване у књижевним публикацијама у Русији, Украјини, Белорусији, Казахстану, Србији, Немачкој, Канади, Великој Британији, Грчкој. Преводи са српског, а њени радови су преведени на српски и украјински.

Члан је Савеза писаца Русије, члан Савеза новинара. Живи и ствара у Санкт Петербургу.

ВЛАДИМИР СКВОРЦОВ

ЈЕСЕН НА СЕЛУ

Мрзне мокри сеоски пут
од шинских кола у ранама.
Барице оковао лед љут,
дичећи се својим силама.

Заруменили се јавори
као на бини сеоски хор;
уз њих у ватри кô да гори:
увис пропет зелени бор.

А јелке — као девојчице
шминкају се природе током,
и ињем боје трепавице,
пред огледалом потоком.

Скривена негде у близини
млада топола није своја,
сва трепери, јер сни јелини
не дају јој мира ни спокоја.

Под кором леда шкрипи пут
и небо иза реке бледи.
Родни праг, родитељски скут,
вечера, пећ, благи погледи.

НЕШТО ВИШЕ

Твоја љубав је моја снага
И кô што без воде све вене,
Тако и ја без тебе, драга,
Јер нешто више си од жене.

Срећу си ми дала до краја,
Њену суштост што кô сунце сја,
Мени седом део земног раја,
Нешто више него што сам ја.

Духовне жеђи јаче нема,
Знају истине свих доброта;
Живети заједно без дилема,
Нешто је више од живота.

ПОГЛЕД

После свих дана снега и леда,
ево радости, сунце изгрева,
око мене лењинградска врева
и случајни сусрет два погледа.
Звезде се небом не разлише
из ледног погледа од таме.
Да л' с хладне стене се слише
рунолиста очи из осаме?

Доведен сам у искушење
од погледа тешког кô олово.

У срцу трепти уسخићење,
кô пијани младић сам поново.
Зар није тај поглед пун вере
створио мушку племенитост,
на највише дигао све мере
да у њему осетиш духовност?

Ал' ја сам кô Шекспиров сонет,
у мени расте туга давна,
љубав сам учио напамет
и од повратака није саздана.
Зато се бојим ових очију,
а можда су љубав судбинска
и у њима се свеци крију,
ил' су само Батуова² војска.

О ПЕСНИКУ

Владимир Скворцов је рођен 25. марта 1954. године По завршетку средње *Богословске школе*, запослио се у фабрици намештаја у Пестову. Завршио је факултет за новинарство 1980. године на *Лењинградском државном универзитету* и радио као уредник на радију у Выборгу од 1980. до 1985. го-

² Бату је монголски војсковођа који је за пет година (1235-1240) освојио целу Русију, *прим. прев.*

дине. Био је на разним одговорним функцијама, а тренутно је главни и одговорни уредник једног од најстаријих књижевних часописа у Русији — *Невски алманах* (*Невский альманах*).

Као песник први пут се јавио 1972. године на радију и многим новинама. Од тада је објављивао у књижевним часописима и новинама. Победник је великог броја литерарних такмичењима Савез писаца Русије и Савеза новинара

Аутор је дванаест књига поезије и прозе. Члан је Савеза писаца Русије и Савеза писаца Санкт Петербурга.

*Песме Маријане Соломко и Владимира
Скворцова као и биографије
с руског превео Анђелко Заблаћански*

Две песме – Марија Алексић

СИНГИДУНУМ САГА

Једини мој
Сунце не сија кад не чујем твој глас
Месец је блед кад ми не дођеш у сан
Не знам шта бих да нема нас
Јурила бих ноћ да ми отера дан
Желим бескрај твојих дарова
Твојих лепота и сладова
Мирисе твоје плаве кошуље
Као дах уличне руље
Која јури тражећи слободу
Чујем звуке марсељезе у глави
Замишљам како тонем у леду на Сави
Лед ми пробија главу и уши
Остављаш трагове на усахлој души
Сингидунум стоји вековима исти
Мој Београд као мантил кишни
Од северца и кише ме штити
Да ожиљак на срцу не постане рез
Питам се стално могу ли без
Тебе и опаски слатких твојих
Љубављу твојом крв задојих
Сингидунум вечни чека ме да дођем
Не желим да крај тебе прођем
А да очи срнеће не пољубим једном још
Знам да је живот тако добро лош
Чека ме Сингидунум стари

Чека ме ал' не мари
Жеља за тобом, једини мој, ме води
У телу се таква страст роди
Космичка правда стиже ме опет
Вапај је чула мој из душе
Не желим, ох, не желим да снови се сруше
Забрањена јабука за мене тако си зрела
Воли те душа моја цела
Мокра улица бледо исписује твоје име
Молим те никад не заборави с киме
Стајао си чврсто на темељима који се руше.
Постојана као Љубостиња стара
Ослушкујем уздахе напаћене душе
Као трубадур средњовековног жара
Не желим да мост љубави буде срушен
Нек ми целати Лујеви суде
Ох, београдске страсти моје луде....

МИ

Ко смо то ми и зашто пишем о нама
Ми смо страст, емоција и тама
Страст јер сами горимо у њој
Емоција која се рађа у страсти тој
Тама јер је немогуће све
Доћи ће моменат кад морамо рећи не
Гори све као код Бодлера
Само што је *цвеће зла* много веће
Да ли тело зна шта је мера
Разум зна али оно неће

Неће да стане него би да тоне
Тоне све дубље у понор врео
А није нам криво нити жао
Сад знамо да нам је живот све дао
Да л' знамо да бирамо или не
На нама су ти терети што мисли гоне
Волела бих с тобом да плешем по врелом путу
Подигнуте сукње као у мору
Да ме ухватиш за косу по земљи посуту
Окренеш како ти волиш и знаш
Да ми само једном своје тело даш
Не знам да л' свестан си колико си површине срца узео
Скоро целу душу си заузео
Сад би ти онако хладно изустио
Није скоро већ потпуно целу
А ја кажем што ме ниси пустио
Пустио да одем после првог пута
Можда би све ово лакше било тако
Ти би у свом маниру достојанствено изустио
Доминирам ја и овог и сваког другог пута
Немаш много избора да знаш
Остаје ти само све да ми даш
А дала сам ти све, ништа за мене остало није
Није ми жао, ти си нешто најсветлије
Најсређеније мисли имам кад ти си поред мене
Нећу да идеш никад, нигде и ни са ким
Да ли стварно желиш да ми тело вене
Желим да га додирујеш претима тим
Претима што отварају сва врата
Нема љубави без мира и рата
Ми смо од страсти створени обоје
Карма опака је спојила нас двоје

О ПЕСНИКИЊИ

Марија Алексић је рођена 1981. године у Јагодини где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је 2006. на Филозофском факултету у Београду на групи за историју. Запослена је у основној школи где ради као наставник историје. Љубав према књижевности је развила још у основној школи.

Највише воли историју 19. века и посебну пажњу посвећује историји свог родног места. Коаутор је пројекта "Моја Србија између љубави и рата", који је награђен као један од најбољих примера добре праксе за 2018. годину. Такође, њена прича „Газда Ранђелова кафана“ је штампана у Порталибрисовом издању „Велики српски 19. век“.

Сматра да као наставник мора стално да се усавршава и ради на себи. Удата је и има двоје деце

Три песме – Милица Тасић

ПРЕСТУП

Преступ невиности врење њено!
Силян, хитан потез, на задату реч.
Узет у службу о Њој је требало,
узет да вршим унапред.

Ал' ја сам свету занос хтео да објасним,
и њу чарну, извор је планински!
Млеко из очију и љупкост њену на уснама.

Празник кад утиснем се у срце јој радосно,
ко печат Теби, Благонаклона!
— но дани жетвени давно су прошли.

Душу Богу сада казујем,
ћутим а реч већ ближа је небу.
У глини за вино, жито и уље
нежност њену за молитву чувам.

СРЧИКА У ЖЕЉАМА

Пуче кост у грудима!
Срчика у жељама!
Опојнијих ли, знам,
опасније корачање...

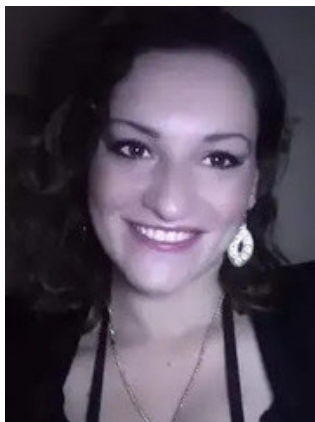
Непотекло учи тихо да се каже...
али скаче, скаче, прескаче!
Ја ни реку из очију својих
не уmem да зауздам!

Ако ће срце и препући,
неће оно знати
како је себе могло да излечи,
нити ћу ја знати
како сам себе
од сопствених страсти
могла да одбраним,
кад ни реку из очију
нисам умела да зауставим.

Непотекло учи да се каже...

Богослова сласт, ова сласт...
— кад провалија у духу значи његов глас.
Водопад је божји. Ноћас у себи га чујем.
...а усне... а усне...
голотињице ...
сву ноћ дубоку као њега жуде,
и нуде јој се, нуде...
И свете. И срамотне.
Тек будне...

О ПЕСНИКИЊИ

Милица Тасић рођена је 1. септембра 1989. године у Врању. Студирала је на београдском Филолошком факултету, на групи Српски језик и књижевност.

Пише углавном љубавну поезију, али и прозне текстове. Аутор је и неколицине есеја и критичких осврта. Највише њених песама објављено је у *Поезији суштине*, потом и у *Књижевним новинама*, часописима *Култ*, *Сизиф*, *Српски журнал*, *Траг*, *Сцена Црњански*, *Луча*, *Чаршија* итд. Неке песме су јој преведене на руски и објављене у тамошњем часопису *Нови поглед*.

„Паун на недрима“ (2019) је њена прва и засад једина збирка песама.

Живи и ради у Београду.

Четири песме – Оливера Синђелић

ЈЕЗЕРО СЕНКИ

Лабудови су слетели синоћ на језеро
међу јата белих локвања,
месец се спустио ниско на гране бора,
учинило ми се да сањам.

Играле су се по води белоушке,
извиривале су чапље из шевара,
прегледали су туђе празне вршке
водени пацови дуге њушке,
чинио ми се да сањам,
да је све опсена и превара.

Запловио је језером стари чамац
по води је остављао звездани траг,
кривудао је вешто ко лукав мамац
ко да њим крмани невидљив враг.
Сребрни једнорог небом је прошао
небески свод се звездама осуо,
а поноћни час кад је дошао
месец је сребрни прах просуо
по језеру из своје вреће,
пробудио је сво локвањ - цвеће.

Зашумео је шаш и сува трска,
дивље руже папрат и звончића ниске,
ветар је пробудио свице,

нечујно су поред лабудова слетеле
црне морке и беле лиске
шапућући како олуја се спрема.
Језеро је шумело своју песму,
успаванку за неког свог драгог,
неког кога одавно нема...

ПОЧИЊЕ КИША...

Почиње киша, сив сумрак пада,
шуми лишће старих кестена,
улична светиљка хладни мрак сече,
месеца скитнице на небу нема,
а ноћни лептири мрака се плаше...
И мада златни август влада
хладно је вече.
Гледам са трема,
нека црна непозната сена
склонила се под стреху капије наше...

Нигде никог. Пале се звезде,
рујевина је сакрила уморне свице,
чујем гугутке, под кровом се гнезде,
на травњаку ниче дворац кртице.

Слива се вода са старог крова
и хитро низ олук лимени клизи,
у грању јабукe кисне сова
у својој црној поноћној ризи.

Рој дуванчица миром мирише
међу стаблима пелен-зеленка
док дажд све јаче и јаче лије...
Не надам се да ћеш кући доћи,
ни вечерас, нити икада више,
са ове ваше друге стране
нико се никад вратио није,
па ипак ја се опет питам
чија ли је та тужна сенка,
у овој хладној кишној ноћи
што се у нашој капији крије...
И последњи минути вечери ове
са старе уре тихо избише
и само срце шапну мени
да то само ветар гране њише
и тако ствара чудесне сени,
да су те сенке само сени...

ВРБЕ НА РЕЦИ

На хладном јесењем зраку трепери младо храшће
и скупљају се вране под старе крошње густе,
слутим још пре мрака велика киша пашће
на шуме, лугове, њиве и зелене ливаде пусте.

На прагу смо стари пас и ја. Гугутке се под стрехом
гнезде,
чекамо да сутон падне, да појаве се прве звезде.
свитаца у јесен нема, мрачан је дивљи честар,
последње зраке сунца у неповрат разноси ветар.

Враћају се голуби кући, слећу на кровне греде,
сове са тавана одлећу кроз старе смреке бледе.
Осим нас нигде никог. Јесен утеху не шаље,
а време тече и тече, морамо живети даље.

Кроз стару смрекову шуму и крошње старе јове
јавља се непознат ћук, на вечерњу молитву зове,
месец сја врх белог бора, сјаји се ко светионик,
и златну светлост баца на старе цркве звоник.

Ко смарагд једна звезда на тамном небу сија,
далека гора звони потмулом олујном јеком,
на прагу већ дуго седимо мој црни пулин и ја,
гледамо зелене врбе уснуле над мирном реком.

СРЕБРНО ЈЕЗЕРО

Дивље јабуке крошњу месец је позлатио,
спустио је свој брод ниско, на језеро,
у своју мрежу стари паук је ухватио
жар-птице једно прекрасно перо.

Из дубине шуме та је птица долетела
нечујно, у наручје старе дивље јабуке,
лагано је међу густо грање слетела,
сакриле су је црне чворновате руке.

Мир. Поноћ. Сенке су одавно отишле друмом,
сво шумско живље је мирним сном поспало,

звездано јато је дуго светлукло над шумом,
језеро је постало сребрно огледало.

На гранама витких врба скупиле су се беле сове,
а ћукови поспали су међу лишћем старог клена,
рој лептира лебдео је над јатом сребрних мрена,
привукла их површини месечина ноћи ове.
Шушти рогоз, треска пева. Шуми вода.
по њој лако и полако месечева сенка хода.

Млади лисац мирно спава у тој густој шаши,
још у први сумрак он се у шевару скраси,
гледа га жар-птица и много се плаши
па не сме на воду жеђ да угаси.

Вилин коњиц је љуску ораха у трави нашао,
језерске воде у њу захватио и птицу напојио,
месец је на трен за црни клен зашао
и вилином коњицу крила златом обојио.

О ПЕСНИКИЊИ

Оливера Синђелић је рођена 1973. године у Сремској Митровици. По струци је васпитач, тренутно незапослена. Највредније песничко признање јој је награда „Силвија Павић“ добијена у Горњем Милановцу 2018. године.

Живи у Бањој Луци.

Пет песама – Светолик Станковић

МОЛИТВА

(Раба божјега Светолика Станковића)

Господе Свевишњи
Господе Свемогући
Немам никог на Земљи
Коме бих да се молим
Да ме заштити нејаког
Од свеколикога зла
Нечовека и сатане
Зато, Господе мој
Упирем поглед у небо
Према Теби Господе
Кажу ми да си горе
Да столујеш на небесима
Твојом моћном руком
Покрећеш све у васиони
Уче ме да нема моћнијег
Од Тебе Господе мој
Ако си заиста толико моћан
Над свим што постоји
Молим Те Господе
Ја, мало безначајно
Твоје зрно невидљиво
Које си створио
Не знам због чега
Али си ме створио
Твоје сам дело Господе

Кажу, по подобију Твојем
Ако је тако Господе
Молим Те заштити ме
Заштити ме од злих људи
Сатанине деце и слуга њиних
Заштити ме од лоших владара
Од добротвора — лицемера
Који ме варају да брину о мени
А једино што умеју
Једино што знају то је
Да безочно лажу и краду
Украшће и капу са Твоје главе
Господе мој припази се
Спаси ме Господе од зналаца
Са сумњивих катедри
И сумњивог морала
Заштити ме Господе
Од Твојих лажних слугу
Које си оденуо у мантије
Опрости им Господе
Што лажу мене недостојног
Али им немој опростити
Што лажу Тебе Господе
Молим Те Господе услиши
Молитву раба Твојега
Немоћног и незаштићеног
На којег непрестано наваљују
Терор и зло суманутих моћника
Властохлепних крвопија
Незајажљивих грамзиваца
Спаси ме њих Господе

Казни их Твојим казнама
Нека горе у паклу
Док је века и света
Ако хоћеш да Ти
Верујем и даље
Ако не учиниш то Господе
Престаћу да верујем
Схватићу да више ништа
Не постоји чему ме уче
Да је све лаж и обмана Господе
За нас мале и слабе
Немоћне и незаштићене
Само су наш страх и страдања
Једина права истина и
Камција у њиховим рукама
Којом нас силом утерују
У тор сатане и мрака
Из којег нам нема излаза
Господе Свемогући
Молим Те пробуди се!

ФЕБРУАР У ПЕРЕДЕЛКИНУ

Борисе Леонидовичу, фебруар је.

Јеси ли набавио довољно мастила,
Да би дуже плакао?

Плачи Борисе Леонидовичу,
Натерао си свет да плаче
Над лепотом земље твоје.

Кад се помеша „творачких речи јек“
И суштаство „земаљске соли“
Победиће дух доброте.

Дуже од века трајаће дан.

И, неће живот — сестра твоја
Пролећне кише лити
Ал' госпoде са „ланцем на песнику“
Као змија у трави, увек ће бити.

Твоја душа, ашовом ископана
Као летња јара над Марбургом
Љубиће брезе уснулог Переделкина

Уместо кише падаће звезде
Са дланова Олге Ивинскаје
Док је авети „грузијског Осетина“
Одводе у далеку незнану ноћ.

ЗАЛУДНАМОЛИТВА

Празна и хладна црква
Буновна глава пуна леда
Са крлавим уснама
Немоћним да се покрену
Далеке планине запаљене сунцем
Град налегао на равницу
Као бесан мужјак на женку
Прекорни погледи светаца

Са хладних зидова
Сам и слаб као пијани Тин
Не могу да крикнем
„Свакидашњу јадиковку“
Издајека, босоног дечак
На пустом прашњавом путу
Старац,
Са „горким талогом искуства“
И непрестаним гађењем
На све око себе

ВОЖД

Са небеса, љут и бесан, Вожд нас гледа,
Шта чинимо то од себе, никако да схвати.
Да дођемо себи баш нам се не да,
Још увек нас стари усуд прати.

Гмижу, пузе, цвиле ларве и црви
Цвет поред пута, од стида, сагнуо главу
Последњи сада би да буду први,
Вожд се у чуду пита: „Боже, јесам ли био у праву?“

Разграђена дворишта, порушене куће и храмови,
Стоглава неман бесно кидише,
За Вождов народ само камције и амови,
Све чине да се српско име избрише.

Стари тамничари, нове тамнице и зиндани,
Хоће Србе да науче неком новом ходу,

Вожд се у чуду пита, који су ово дани,
Његовим потомцима отимају и земљу и воду.

Господару, не чуди се, шалу је однео враг,
Кад би нешто сишао међ нас
Такав, какав јеси, сигурно би заглавио Хаг,
Без наде на помоћ и спас.

ПОВРАТАК

Одавде, са овога брда
Кренуо сам да освојим свет.

Свет нисам освојио
Рођено брдо увредио.

Вратио сам се.
Старац, горак до темена,
Плачљив и усамљен,
Сажалења достојан.

Моје брдо
Још увек младо
Лепо и постојано,
Смеје ми се без злобе.

Грли ме нежно и теши.
Од његовог смеха
Коса ми постаје лепша,
Зуби бељи и јачи.

Падам ницице,
Слушам траву како расте
И зрикавце што се радују
Мојему повратку.

Суза месеца пада ми на лице
Док срце последње откуцаје
Предаје вечности.

О ПЕСНИКУ

Светолик Станковић је рођен 1945. године у селу Бабичко, недалеко од Лесковца. Објавио је десетак књига-га поезије и прозе. Добитник је многих награда и признања.

Члан је Српске духовне академије у Параћину.

Добитник је „Повеље Српске духовне академије“ у 2018. години. У знак признања за значајан допринос нашој књижевности, духовности и баштини, а посебно истичемо роман „Сидонијин поглед — о Исидори Секулић“.

Лауреат је највише награде „Раваничанин“, Српске духовне академије у 2019. години: Највише признање за трајан допринос српској књижевности, духовности, култури и националној баштини — награда за животно дело.

Члан је УКС.

Живи у Лесковцу.

Омаж поезији – Ирена Бодић

ЧАРОЛИЈА

Сутон.
Из мрешкања огледала
посматра ме одраз.
Зачуђеној,
смеши ми се лик
три деценије млађи.
Плес светлости
и сенке
нуди давнашњу слику.
Отима се из
грла крик и
враћа
у будућност моју.

ЈАБЛАНЕ

Јаблане, поново ми кроз стиснуте зубе
шапућеш на ухо.

„Спусти тај поглед већ
једном са плафона“.

Не, то је једино место
где нећу утонати у крик.
Трња су ми уста пуна.

У поткожном ткиву крв
је зубата и снажна.

Од туђег и свог јада душа
учворена сажима се у реч
која меље, меси, шиба, урла...

НЕ СКЛАЊАЈ МЕ

Не склањај ме
ко одрон са пута, када
чкаљ припитомљавам.

Давно су се вуци
повукли са ових пустара,
у рибљим утробама низ
Дунав ка мору.

Више од живота...
видели смо.
Љуљашка

ГОРЧИНО

Горчино наталожена,
змијо на челу
у предјутарју
испићеш ми
једном
очи.

Ни да викнем.
Ни да викнем.
Пасји да липшем.
Ти чудесни животе од
папира.
Под дудом?
Под орахом?
Под јабуком.

Љуљашка се њише.
Дан са њом да обрубим.
Ни тужно.
Ни сузно.

ПИТОМО СЕ БЕЛО ЦВЕЋЕ

Питомо се бело цвеће
увлачи у очи (љиљани),
у време кад престајем
да гледам, кад престајем
да слушам а све личи на
прави живот а све је јаук и

ћелија из које не излазим.
Рибљим зевом хватам
знакове смрти, венама
туче лудачка тишина, курјаци
ме посећују у рупама
свести.

Напољу мирише дукан
из Ѓњилана, ртањски чај и
козији сир са Суве планине.

Звоне чурушка звона.

Лапћем свој укус до краја.

Доктор Цекил (Фројд) се
у трбух угнездио и пребира
по горком корењу.

ТРЕЗНА РЕЧ

Да трезна реч
не повреди ти сан
замрзнућу звезде
у бело плафона.
Не, не отапам
наличје с лица
и ако се кап миловања
слила на празан длан

чежњиво померам тело.
Хладни ветри дахћу
из Сибира.

А трепет...
замири од Клеидермана
до Баха и небуд љубав
леденим оком похара
наге речи боје ћилибара.

Ћутљива публично
изнова умирем у мешини свог
префињеног заната.

**Траг је у магли
згрченог бића**

Све је пажљиво
ограђено.
Стала сам у
ред.

Чврсто десном стискам
леву шаку.

Ноћ мирише на
тамјан.

Из нечијих прстију истичу
капи Вивалдија.

Моја уста су пуна
немих риба.

Тихо, тихо ромињам
под скуте себичног бога.

Дишем уста на уста,
дишем.

ГДЕ СУ МАЛА СУНЦА

Где су мала сунца
од којих тама бежи а
где речи што се небу роје?

Доба је у ком се
распадамо на све
стране света - а ко да
нас склапа, ко да нас
склапа у мале чворове
кад јаје и семе грушају
се у тромб?

У чијем трбуху стењеш,
шкрипиш зубима, гризеш
свој језик нељудски, од туге?
Од непомичне туге.

У чијем трбуху певач црницом
натрљаног грла пева
гулећи ти уши ?

Кукавна, ти, без одважности
да плунеш и стропошташ
са куле чегртуше, да
залајеш на небо.

Доста је било.

ДА ЧЕТВРТАК

Да четвртак
згужвамо и сместимо
у мали џеп
на грудима петка, заруменила
би јагода на
небеском платну
уместо
жутог цвета.

И, све би...
земља, честар,
камење, плева и
облаци, све би
постало крхкије и лакше и водило
нас од отвора до отвора ка нечем
светлуцавом као
јагода.
Без страха, без
икаквог страха.

Скупих се у саму себе
мајушно да небу у око
станем, ослушкујем
бојажљиво тапкање ноћи
босоноге, лепеееее
да је опевати не могу.
Све сам речи потрошила
на ванил-кранцле и шећерлеме.

На месту белог
дуда саградили смо
кућу.

Ноћу слушах како
мургањ пева.

На час заболи
у корену косе.

Нешто подгриза жиле и
лети у зубље магле
огњеним копљем
ношено.

Да одстоји
још једну ноћ како би
тек тада болело?

Била сам голо,
кишама обливано стабло
које се у лепости усправног
никада није уздигло
до звезда.
На час заболи у
корену...

ЈОШ ЈЕДНОМ

Ружичастим небом
сунце тоне

Верујем у клијавост
енергије која ће
премостити горке
сокове, болове и
немоћи примичући
се бескрају.

Још једном

У твојој опни
има ме и нема али
ми се залуд око
главе трудиш.

Чуј крик из ведрога неба
то ја зовем у помоћ
савијајући главу
ко птица под крило.

О ПЕСНИКИЊИ

Ирена Бодић рођена је 8. јуна 1959. године у Тителу. Њен отац се, трбухом за крухом, као шесто дете у својој породици, често селио, али се скрасио у Зрењанину где је Ирена завршила основну и средњу школу.

Књижевност и сликарство воли од како зна за себе, а такође и слика и пише поезију од ране младости о тек с појавом интернета и друштвених мрежа, осмелила се да своју поетику подели са другима.

Објавила је збирку песама Панонске несванулице (2020).

Живи у Жабљу као домаћица, али све смелије своје снове претаче у стихове искрене до бола и слике равнице.

Ода жени – Иван Станковић

ПИШЕМ ТИ ПЕСМУ

Мом Zuckeru, мојој супрузи

Ја пишем ти песму, пишем ти оду
(пишем ти хвалоспев свакога дана)
али је никада ти нећеш видети
јер није мастилом написана
па ти ни образа неће забридети
нећеш се кајати, нит' се постидети
што си се дурила
ко слепа жмурила
нож ми у срце наслепо сјурила
толико пута
очајна, љута...
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду
па дође час да седнеш и патиш
можда се досетиш... можда и схватиш

да пишем ти песму, пишем ти оду
(пишем ти хвалоспев свакога дана)
ал' је ти никада нећеш прочитати
хртија под њом није гужвана
па ће те довека твој немир питати
по неспокоја ћеш пустоши скитати
сузом зен влажити

одговор тражити
што ће ти дана сваког вид дражити
од кад се знамо
до краја, тамо
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду
па 'место мене жељно ти хрле
сећања сва, да те љубе и грле...

да, пишем ти песму, пишем ти оду
(пишем ти хвалоспев свакога дана)
али је, изгледа, нећеш разумети
јер њена није нит пером ткани
чија ће шкрипа ти у уху шумети...
да л' ћеш разлучити, да ли ћеш умети
стих зоре, свитања
стих руку сплитања
кроз строфе Ремарка гласног читања
које нам красе
наше терасе
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду?
да л' ћеш јој бар тад пошту одати
и њене риме на тас придодати?

јер, пишем ти песму, пишем ти оду
(пишем ти хвалоспев свакога дана)
а она ти фали — не мислим да хиниш
незацелна ти постаје рана
сузама натапаш дане, шмрчеш, слиниш
просто не увиђаш: ТИ разлику чиниш

да што зором једи
с подневом избледи
с вечерњим мраком новом надом гледи
да с новим сјајем
у оку трајем...
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду
срце ћеш за њу тад отворити
а она ће ти певати, зборити:

да пишем ти песму, пишем ти оду
(пишем ти хвалоспев свакога дана)
а она теби све више недостаје
постаје чежња недосањана
срца ти рањивог прашина остаје
љубави! смислу мој! тргни се! доста је!
де, буди се снена!
тих искидај мрена
којим ти бистра ока засенчена
с пиједестала
на ком си цвала
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду
да поглед таман с виса ти пукне
из њега спознаје плам да ти сукне!

гле! пишем ти песму! пишем ти оду!
(хвалоспев пишем ти свакога дана!)
док корака тешка преко ње ти ступа
да строфа јој свака обрисана
ко у песку буде морем што ти купа

туге постојање и спокој ти чупа...
стопа нек ти свака
као перо лака
преко њих прелети плесом вилењака
нека их чува
за кад задува
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду
па их размотај ко тепих свечан
њим благослов нек те поведе вечан

*

Пишем ти песму свакога дана
животну оду, кафом и чајем
хвалоспев искрен жени без мана
(колоплет рима од безброј страна)
и писаћу је све док жив трајем
међ' зидовима било ког стана
где тебе узимам, себе дајем
кроз ноћи слатке и јутра слана
док једва састављамо крај с крајем
а једном, кад јато долети врана
задњи пут канџе кад им убоду
(кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду)
из вечног бескраја, са свих страна
звездама нек ти сја истим сјајем.

ЧЕКАМ

Мом Zuckeru, мојој супрузи

Чекам да се пробудиш, да за твој глас,
као за сламку што нуди му спас
дављеник сеже, у грчу се машим,
да у дан отиснем се, ког се плашим.

Чекам да устанеш, да нас је двоје
који уз кафу скупа се боје
пучине дана којим ће једрити
стрепећи шта ће овај изнедрити.

Чекам да корак твој низ степениште
мек заглуши гласове што вриште
шупље у глави од пре зоре будној
у борби свакодневној, узалудној.

Чекам... ето... јутро сам исписао,
да уделим бар неки смисао
времену које без тебе промиче
као воз празан... живот што одмиче...

Хајде, пробуди се! Устани, хајде!
ни кафа нема без тебе вајде;
низ степениште се бешумно спусти,
присутвом испуни простор мој пусти.

Па да се заједно у коштац дамо
с мукама које само ми знамо,
са реком недаћа ушћа далека.
Та, хајде... човек твој чека те, чека...

НЕМА НИ ДЕВЕТ

Мом Zuckeru, мојој супрузи

Љубави моја, нема ни девет
рано је још да напушташ кревет
спавај још мало, дан нека чека
и она мутна животна река
што се ковитла од вира до вира
заслужила си још сат-два мира
пре но што нежне твог цвета латице
поново захвате ћуди матице
воде што бриге твом срцу точи
и зато, љубави, затвори очи
у сан још један блажен утони
будилник дана док не зазвони
рано је још да напушташ кревет
јутро тек се буди, нема ни девет.

О ПЕСНИКУ

Иван Станковић рођен је 28. јула 1974. године у Београду, где живи са својом породицом — супругом и четворо деце — и ствара. Бави се литерарним и ликовним стваралаштвом. Поезију и прозне радове, као и илустрације, објављује у домаћим недељницима, књижевним часописима и зборницима. Излагао је на више групних и самосталних изложби, у земљи и иностранству.

Песме за децу – Љубица Несторов

1.

Нашу су кућу напустиле играчке.
Отишао је заувек Петар Пан.
Отхуктала је електрична локомотива.
Некуд је са својим морнарима
одмарширао бркати капетан
и са њима мала чупава мачкица
која је на децјем кревету
седела као жива.

Само још у другој соби иза врата
стоји твој омиљени вранац
и ослоњене о зид две покварене пушке.
С њима си некада био
у ватри жестоког рата
хајдучки вођа, партизан, Индијанац..
Од твоје руке јуначке, мушке
у блато срама
и понижења
много је дрских тирана пало.
И много љупких девојака,
недужне деце и старих дама
за срећу свога ослобођења
теби је, храбром спасиоцу,
захвалност свога срца дало..

Но то је прошло.
Ти више нећеш туђу славу.

Хоћеш да имаш своје лице,
да будеш дечак коме се диве
обичне, живе девојчице
због чудних дирки на клавиру
које под твојим прстима живе,
због неке лепе наградне књиге,
похвале јавне и петице.

2.

Редару,
затвоори прозор док час траје,
јер видеа сам много пута
како кроз њега изненада
излеће птица ђачке пажње,
па се у лавиринту плавих путања
пролећног неба и маштања
изгуби и залута.

3.

Зима је —
бакин вунени шал,
дедина шубара,
дечја рукавица.

Зима је - гладна птица.

4.

Радуј се киши!

Цвеће мириши,
Трава мириши,
Земља мириши.

Дубоко диши!

5.

Како се играју деца,

— то свако зна.

Али да ли је неко видео како се игра ветар?

Онај који се у јесен роди
првих се жутих дана
игра звечкама лишћа;
зими, када одрасте,
љуља се на вратилу грана,
у пролеће јаши на седлу каквог облачка,
а лети,
лети пркосно гаси
беле лампионе прецвалог маслачка.

6.

Знате ли ко је Зорица?

Зорица је моја школска другарица.
Лепо изгледа
и дивно пева,
па зато мисли да ће бити
оперска певачица.

Но, она воли и да рачуна,
да пише песме и кратке приче
и при том тако оригиналне
да једна на другу никад не личе.

На њеном столу увек стоје
водене боје
да у тренутку надахнућа
на листу папира изненада
изникне дивна нова кућа
и цело поље белих рада.

Читаоци моји, дајте савет Зори
за коју професију да се даље бори.

7.

Свако разуме да птици треба
зрно и гнездо,
грana и роса,
и плавет неба.

Лако је схватити сваки цвет:
земља и киша,
сунце и пчела
његов су свет.

А шта човеку сваком треба?
Божија помоћ -
Благослов с неба.

О ПЕСНИКИЊИ

Љубица Несторов (рођ. Јовановић) родила се у Бежанији 8. фебруара 1930. године. Основну школу и гимназију завршила је у Земуну, а Филолошки факултет (групу за руски језик и књижевност) у Београду. На истом факултету је магистрирала и докторирала.

Предавала је руски језик у гимназији у Бачком Петровцу, у основној школи у Земуну и на Машинском факултету у Београду.

Последњих година преводи руску поезију. Објавила је две антологије песама руских песникиња — Сенка туге и светлост наде и Сто година љубави, као и књигу прозе Путовање с дедом у Кулин.

Живи у Београду.

Ту поред нас – Валентина Милачић

У НЕМИЛОСТИ ЈЕЗИКА

Забунцај, да чудо се деси
у немилости дрхтавог језика

који би да завара ову
рунолисну сагу
нечим, чему се надати
не умије људско биће.

Између двије ноћи је дан,
а између два дана је вјечност.

Опери се, моја слико,
моја невоља, мој страху,
опери се мојом сликом,
мојом невољом,
мојим страхом!

ОГЊИШТЕ

Пут кроз шуму, до огњишта,
ходочашће је ка жртвеном крсту,
Ка осоји омрченој,
„чардаку ни на небу ни на земљи.“

Са оне стране свијета
моја баба Љепосава
опело поје огњишту.

Ја њену мараму вежем,
у ходочашћу, кроз шуму, до куће,
лелеком ове пјесме.

БОЖАНСКА ПЈЕСМА

Савладај у себи искушење,
одустани од крхких ријечи.
Савладај у себи гордост,
одустани од завидних обећања.
Савладај у себи сујету,
одустани од запитаних осмјеха.

Кад искушење заниједи,
гордост оглуви, а сујета обневиди

загрлиће те божанска пјесма.

ДО РАСПЕЋА ПЈЕСМА ОВА БДИ

У овој пјесми
не може се зауздати небо
обуздати мисао
сан са јавом слити.

У овој пјесми
може се загрлити небо
освештати мисао
исповједити
само дан и само ноћ.

Опстаје само пјесма
ослободиоца,
пјесма ореола
који тјеши наша чела.

Опстаје мук, опстаје огњиште
око којег се свијају руке
и грију пјесму христородну.

До распећа
пјесма ова бди!

О ПЕСНИКИЊИ

Валентина Милачић је рођена 22.марта 1966. године у Равном Селу у Србији. По образовању је дипломирани васпитач. Објавила је збирке поезије: *Име тишине*, *Вијенац несанице*, *Близнакиња грома* и *Ками до камена*. Објавила је и стручну књигу Компетенције васпитача у играликом процесу сажимања теорије и праксе. Добитница је награде Стражилово. Песме су јој превођене на македонски, енглески и мађарски језик.

Живи у Бањој Луци.

Завичајне песме – Момир Миодраг

ХЉЕБ НАСУШНИ ЈЕЗИК ЈЕ МАТЕРЊИ

Да ли ти се јави жеља роде
са густерне напиту се воде,
умити се са извора ладна
заситити смоквом уста гладна.

По камену потрчати тврдом
ногом босом оним голим брдом,
замрсити у цурице косе
са усница сладити се росе.

Милног гласа младих чобаница
и још љепшег руменог им лица,
ил пијетловог урањеног пијева
ил у подне кад чеврља шева.

Немој рећи да ти није фино
уз пршута пити црно вино,
на бришкулу ударити љуту
и балотом играти по путу.

Оног зрака душом удисати
и по ваздан празно ћакулати,
баш је пуста насушна потреба
за корицом испод пеке хљеба.

Мирисати ђуле и лаванду
са комшијом гуштати беванду,
напаћеном тијелу има лијека
вруће пуре и кисела млијека.

И још свега чега давно није
осмијех мајчин са врата авлије,
и очевог подбоченог кука
кад је суша ил је салаука.

Пуно желим да се јопет проба
земаљска се комеша утроба,
истином ћу имена ми мога
са жељама и пред милог бога.

ВАСКРСАВАЊЕ

Дрзнуше се многи да нам сјеме затру
и да нам се не зна нит лика нит бића,
бијели камен збори умејсто предака,
изрони из воде тајну Драговића.

Извору Цетине као горском оку
не рекоше судбу светог манастира,
испод бистре воде и таласа зорних
молитве монаха не дају им мира.

Умори се врело, нек је малаксало
са Динаре на опело заранише вуци,

повуче се вода у корито плитко,
тихо звона забречаше, елегију муци.

Упекло је сунце михољскога лета
упали се тамјан, мирише олтару,
кроз вијекове, кости запијеваше,
јеванђеља пијесму светому тропару.

И крв кану из камена, црвена и врела
од искона чувала се тајна мога рода,
проговори са дна иконостас срушен
и до данас не зна де се за Нојева брода.

Већ дошло је вријеме да се правда чује
рука ће се жртве дочепати мача,
крвнику ће клетом пресуду изрећи
да не чује јецај сопственога плача.

НА ИЛУЗИЈАМА

Не даде ово небо тмурно
а хтедох да ти напишем стих,
не иде ово сивило дана
уз твој умилни весео лик.

Јутром се расцвала ружа једна
ту под прозором мојим,
зацрвени се облак постиђен
што усне сладим образом твојим.

Уплићу прсти увојке дуге
у песми тој од сатена,
пустих те да ми промениш ритам
што пева моје срце од камена.

И слика сама магновење слуги
са платна где се млазом ликвор просу,
преливају се сребрна и златна
на илузијама кроз мирисну росу.

О ПЕСНИКУ

Момир Миодраг је рођен 18. јуна 1960. године у Кањанима надомак Дрниша.

Поезију пише од пре неколико година, прво објављивање било је на фејсбуку и у часопису Суштина поетике, као и у неколико зборника поезије. Учесник је неколико књижевних вечери од којих издваја ону на Београдском сајму књига.

Објавио је две збирке песама: „Испод маховине“ (2020), „Палаљтковање душе“ (2021).

Живи у Меленцима у Банату.

Родољубива поезија – Невена Милосављевић

ОДИСЕЈА

Путеви спаса, мноштва су врлети,
Где кости остављају браћа чизмаши,
Погледа упртог у разјарено небо,
Где облаци црвени, кораци су наши.

У колони где боси не стижу далеко,
Из црних им прстију истекао гној,
У усахле им очи под смрзнуте веће
Селе се ветрови и згаслих звезда рој.

Лешеве посвуда, од коњица гробља,
Без раке и крста, опела последњег,
Румене им крви реке у увирању,
Ушћа им брегови, а гробнице снег.

Чека ли ме стара мати крај огњишта?
Док коса јој мирише на чађ и пепео,
У рукама држи задњи комад хлеба,
Не куша га, брине, јесам ли ја јео.

Кад би знала за постељу од пртине,
За обед што је саздан од шаке пахуља,
Кад би само знала за људске звери,
Како је крволочна та планинска руља.

Покаже бунар, ал' нам не да кофу,
Па нам дадне кофу, а она нема уже,

Па нам очи пуне, али уста жедна,
Та руља бедна, зар ђаволу служише!?

У рекама мрзлим многи се подавише,
Коњи и волови ко брвна плутаху,
А они им с тела мокру кожу одраше,
Док вирови голе низ воду их гутаху.

Мало је папира да мајци све кажем,
Мало је грлу за речи снаге остало,
Мало је и вечност отети времену,
За несрећу нашу и песма је мало.

Плави се Јадран у луци Валона,
Кршеви за видик с таласима залазе,
Нема нас више у снежним сметовима,
Само смрзле кости вукови сад налазе.

Мати моја већ седа крај огњишта,
Крши болна мршаве и пегаве прсте,
Само каткад уздах с усана јој клизне,
Кад ветар и снег силно се укрсте.

Негде на том Острву, у пар речи,
Уз по коју сузу и смирајног смеја,
Написах јој горку војничку судбину:
— Крвава и снежна беше Одисеја!

*(Посвећено нашим прецима који су осетили
страшну албанску Голготу)*

Песма написана 11. новембра 2018.

„КАД СЛУЧАЈНО МИНЕШ...”

Тамо где је срце распето и свето,
Где су бедеми чемпреси са Хиландара,
А на капели Воила фреске мозаиком слика,
Надомак Солуна, међу спомењем Зејтинлика,
Још мермером одзвањају кораци чувара.

Оно што је од Бога на дар даровано,
Што се сећањем и шајкачом чува,
На бранику историје, на темељу вере,
Небеско је царство за баника зацаровано,
Ако се на њега светим лествама узвере.

За нашу слободу гинули су преци,
За сећање на њих Ђорђе одвек живи,
Сети се, барем, ти не мораш да гинеш,
Ако међу плочама свога претка нађеш
„Незнани туђинче, кад случајно минеш...”

МОЛИТВА И ЗАХВАЛНОСТ КОСА

Благодарим, Господе,
на овом грумену земље,
што вечни је белег народа нашег,
окован заветом пред скрнављене фреске,
што усуд је и дар гладним молбеницима,
сок и плод узреле брескве!

Само Ти, Господе, знаш,
како безверју вратити крста,
како уроке страшне скида длето,
ко дуборезом у тисово дрво,
ко у Грачаници причешће свето.

И кад сам вечита Дреница, у равници брег,
узглавље Ситници и Беломе Дриму,
и кад сам очајем сапет,
Ти, Господе, даш ми утешење,
срцу грубом, гордељивом
спереш сагрешење.

Кад народ мој тражио је спас
у перју мртвог коса,
кад гаташе у плећку и гледаше у звезде,
Ти, Господе, ни тад ниси дао
да се у косове крошње орлови угнезде.

И надасве, ми чест и уздарје имамо,
да и овог Господњег лета, на том грумену
имамо метох и са чистом водом бунаре,
храстове шуме и родне баште,
славске иконе и записе старе!

ПИСМО ПИЛОТА

Бесане олује и кише од комета,
Шта бих ти више рекао о тој ноћи,
Рањени је орао на ивици света,
Летети небом више неће моћи.

А некад тамо злаћано му крило,
Секло је облаке као кришке хлеба,
Сада на том месту где је оно било,
Пришивени орден патрљак је неба.

Очи, те очи, ни сунца више не виде,
Пустиња у зенама, пресушиле сузе,
И речи мога гласа потајно се стиде,
— Што и њега у скут, Боже, Ти не узе?

Неке друге птице умиру певајући,
А песмом својом и смрт саму гану,
Орлови умиру немо и сневајући,
У самртну чашу још горчине кану.

Кишне од комета и бесане ноћи,
Шта бих ти више и могао рећи,
Затвори прозор, ја ти нећу доћи,
Низ моје ће крило заборав потећи.

*Песма посвећена пилоту Миленку Павловићу
и свим пилотима који су дали живот у
одбрани своје земље. Слава им и хвала!*

МОЈА ЗЕМЉА

Моја је земља пчела златокрила
И кошница медом опточена,
Моја земља су орлова крила,
И око руке бројаница,
Црквена књига и словарица

Моја је земља равница,
И река што сече кукурузишта,
Моја земља су поља сунцокрета,
У њој је мноштво биља и изобиља
И сем сунца јој не треба ништа

Моја земља су брдине
И густе храстови забрани,
Моја су земља питоми пашњаци
И на њима дивљи коњи врани,
По свем биљу разиграни

Моја је земља поток у гају
И на њем млин и воденица,
Моја је земља планина Шара
И манастир Студеница,
Моја су земља Ситница и Дреница

Моја је земља море гробаља,
Крстаче војвода и хумке хајдука,
Споменице где војсци вечна је стража,
Моја су земља копљаници и брањеници,
Степа и Путник, Мишић и Дража

Моја је земља милешевска фреска,
Божурски вртови на Газиместану,
Моја је крв лазаревска,
А ћуд тврда, одвећ моравска,
Моја је вера светосавска

Моја земља су славни преци,
Чобани, млинари и виноградарци,
Градитељи, неимари и камењарци,
Моја су земља кола и прела,
Ракија, јелек и опанци

Моја је земља мапа стара,
Моравац Крстопоље и Кавала,
Моја земља су и зидине Хиландара,
Мој је Охрид и јадрански хрид,
Сва ми је историја наслеђе владара

Моја је земља још поносита,
На њеним се њивама још шеница сеје,
Моја је земља још пркосита,
Иако су јој борбе за музеје,
Њена су крила још у завојима.

НЕБЕСКИ ПУК

(65. моторизованом пуку)

Голобрада војска, судбе пометника
у међаву маршира, а зна јој судишће,
тек спознава дерт, јуначки га носи,
уснувши слободу каткад међу лишћем.

Храброст је орден добијен на рођењу,
„Братство исковано у борби и крви“
— бој бију, за исход никада не питају,
нити који ће им Душко погинути први.

Свака им је смрт још једно обећање
и тешко бремене крвног осветника,
Зловрх, зло му име, зла судбина!
Колико под њиме изгибе војника.

Митровдана — зворнички устанак,
преврат душманину, у прса равно,
преци у гробовима тад ускликнуше:
— Кад гинете, онда гините славно!

Прође отад много невеселих лета,
теку Дрина и Жепа испод истих скута,
сви пали јунаци на једном су месту,
само Дражену, заувек, душа ће да лута.

О ПЕСНИКИЊИ

Невена Милосављевић је рођена 13. априла 1990. године у Новом Пазару. Дипломирала на Филозофском факултету у Косовској Митровици на катедри за Српску књижевност и језик.

Сарадник је у издавачкој кући „АС оглас“, као лектор и рецензент присутна је на око шездесет књига. Пише поезију, прозу, есеје и критичке осврте, добитник је више међународних награда за поезију, своје песме је објављивала у многим часописима и зборницима (*Др Филстуд, Суштина поетике, Бдење, Сизиф, Књижевне новине, Неказано...*).

Објавила је збирку песама „Источник“ (2020).

Невена је и мајка двоје деце. Живи у Звечану на Космету.

Наш свет и друге песме – Ана Митућ Стошић

МИЛОСТ

Милости, милости,
повиче неко,
искида од душе.
Дошло је до гуше,
живо блато носи лешеве

живе,
да поживе,
док проживе.
Нек преживе,
па нека се диве!

Милости, милости,
нек се точи вино наискап,
ал' по чаша свакоме,
да измоли срце
милост за милост.

Грешници, грешници,
паклени гласови вијоре,
заставе се дижу на све четири стране,
не дај се, милости!

Милошћу прочисти,
почисти и пречисти,
па нек се скамени све
што милост не може...!

НАШ СВЕТ

Из звездане прашине
У наручје моје
Пао си
Да љубиш ме
Да ме волиш
Као што пчела воли цвет
Као што мајка своје чедо привије
Завио си ме
У свилени плашт
Привио си ме
У срце своје заробио
Да више не лутам
Спасио ме од ветрова
Да ме више не разноси
Донео си ме у свој свет
Да буде мој
Да буде само наш

ИЗГУБИЛА СЕ

Изгубила се песма између шимширова
И још даље
Изгубила се у класју
Да ожита
Да од ње постане врући хлебаци

Песма се изгубила
Па шта?

Ваљда барем она има право да одлети
Ваљда само она уме тако лепо да одлепрша
Кад тек дође
И слети на раме песника

А она се губи стално
И сад се изгубила
На ободу пропланка који се шири
Над мојим видокругом
И заслепљује жита зелена и плава
Као завеса ми ставља пред очима један цвет

Да заувек плени и мирише
Својом лепотом

И нека је проклето пролеће
И гофина за нама
Песма је будна и тражи да се чује
Али не...
Она се изгубила на грани са ластиним гнездом
Жели да пробдије ову ноћ живота
И да се пробуди са ојачалим крилима, јер
Куд ће у свет тако нејака?

Изгубила се песма, па шта?
Није ваљда да ћу зато престати да певам?
То је само замајац за неискусне, а ја
Недорасла звуку који обузима,
Очарана песмом у недрима
Живот носим...

НЕ БРИНИ

Ухвати став
Држање
Проток енергије
Задржи емоцију
Ухвати птицу
Лет
Савршенство
Осмехом окити
Хладни камен
Не брини
Удахни ваздух
Ниси само прут
На ветру
Облацима параш
Груди отвараш
Вечности
Надаш се

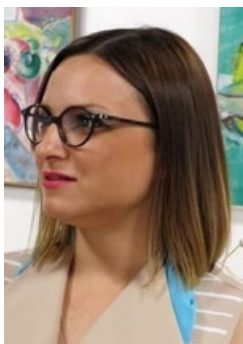
МОЛБА

Моле се сви људи
Што имају срца:
Никако не излази
Кад је хладно време

Ево, почиње киша...
То време преспавај, молим те
Заобиђи све

Који су покисли
И немају фен да се осуше
Добро, можда имају пеглу
Али никада немој да има дозволиш
Да те они суше
О сувоћи само ти одлучујеш
И још нешто
Али није поуздано
Да ти кажем
А то је твоја душа
Нити се кваси
Нити се суши
А спомињеш је у говорима
Ето
Она ти је прва и последња
Молим те
Немој да је изневериш

О ПЕСНИКИЊИ

Ана Митић Стошић рођена је 19. априла 1986. године у Врању. Основну и средњу музичку школу завршила је у Врању. Дипломирала је на Филолошком факултету у Београду, на групи Српска књижевност и језик.

Бави се лекторисањем и писањем рецензија. Објављује песме, есеје, приказе и критике у зборницима и књижевним часописима.

Објавила је збирку песама Мириси Раја (2019).
Живи у Врању.

Између истине и сна – Лена Стефановић

ОПРОШТАЈ ДАЛЕКОМ СВЕТЛУ

Није ово крај
тек једва јасног постојања траг,
обрушене одаје сјај
где последња нада прелази праг.

Није ово вера
овде злослутни немир
напустити лавиринт смера.
Све знане слике отима вир.

Нисмо ово ми
сломљени у лету
странци насукани на сопственој пучини.
Ово је опроштај далеком светлу.

Ни ово што видим — ниси ти.
Само одраз потиснуте боли
усуд у ком свој се не уме бити
и једино недостижно се воли.

Није ни храброст овај корак,
тек гласна промена
моли да запамти се укус горак
и разуме пут датог времена.

И то што мислили смо да је рат
дрхтаји рана у свити,
шта ако само застао је сат
док не откријемо како је будан бити?

Умивена празнина
мноштвом одговора звони
када осветли се у погледу тмина —
изгубићу те последњи пут у првој зори;
тим почетком врата отвориће дан
опростиће мапе душе
и све што није знао разумети сан
тражећи промене које усамљености руше.

СУНИОН

Пронађем глас
између истине и сна
на путу слутње
од вере до тла.
Недостаје реч
и молим за њу
као отворен кавез
што спас је на трњу.

Мисао се у ноћи
разбија о стене
ту најснажнији талас
упознаје сене.
Дивљи коњи на обали
високо стоје

нити песка
сутрашње јутро кроје.

Сутра ће касно стићи
оно је херој заробљен у вечној
о Антигони причи
глас данас тражи пут-
невиних право и истине скут

На Суниону огребао је камен
последњи зрак
Егеј не заборавља
црних једара мрак,
разбијене фигуре
на кривњу спремно
сутрашњи суд
дочекују чедне.

Сутрашња мудрост стиже касно
правда одговор тражи гласно
као да време је сан
немир не напушта длан.
Моћ тренутка
честитост слави
чист ум храброст
и дело сјаји.

Сутра ће касно стићи
оно је херој заробљен у вечној
о Антигони причи
глас данас тражи пут-
невиних право и истине скут.

ПЕТРАРКИН СТИХ

На раскршћу
губим глас
зажмурим, покушам
друкчијим да видим неми час
порекнем пут
у ком признавање сенке је спас.

Чини се, светло жели да видим
у сенци — ко сам ја
колоније потиснутих мисли
осликавају трагове сна,
сваки пут одавде
одвести само назад ка себи зна.

Ослонац под кораком
једино је мој,
све друго опраштајући се од дана
мимо мене стало је у строј,
отворим очи да погледом питам —
одвојени, крећемо ли у мир или у бој?

Усамљени покрет
моли да храброшћу га пратим
у буци тишине
тражим да на знано нас вратим,
али назад пута нема —
изгубљени сумрак тражио је да схватим.

Петраркиним стихом
уплетен је мост до неба
колико губитака поднеће сопство
пењући се на Коринтске стубове реда?
У чекању себи причамо бајку
бојећи је слободом ветра.

Сенка откриће да храброст је
наставити и када стубови се сруше,
вера у крила крај крхотина
разумеће знаке које руке чуше;
у удружености таме и зрака
ка огледалима ће поћи заборављени фрагменти
душе.

И Петраркина Лаура
пробудиће се на обали другој
пловиће занос изнова рођен
у опросту рани дугој,
храм у дубини бића је —
сачуван једнако надом и тугом.

НОЋАС ЈЕ СВЕТ ХОДАО ПО ЖИЦИ

Ноћас је свет ходао по жици,
на прозору Бескраја
у бегу од нацртаног по навици,
пловиле су барке морима немира
и јавило се на измењеној слици
прихватање одбијеног костима Хаклбери Фина.

Векови застали су на тој нити
као у реду за зрак светлости
поворке обесправљених у свити,
жамор корака смелости -
одлука вечног избора умети бити
уздигнут из понора охолости.

Месец ломио је клетве
у олујној тмини
тихи израсли из сете
у усправљању слободе нежној силини,
дрхтале су очи умивене да лете
исцеливши пут будућих у долини.

Ноћас је свет ходао по жици,
са вером у искру своје бити
разумео нејасно на наслеђеној слици,
благост сопственог стварања престао је крити,
Хаклбери Фина тлом одјекнули су повици.
Изнова рођене стазе грле јутра нити.

КРАЈ ЛУКЕ ЧЕКАЈУ ДОСТОЈЕВСКОГ ЛУТКЕ

Ми корачамо заједно
као бегунац и сат
поноћним светлом звони
камених плоча бат
моја си маска и знам те
као савезника и као рат,
твој загрљај одгурне
увек када огребем мрак.

Убрзавам, иако време је стало
крај луке чекају Достојевског лутке,
свет од огледала саткан
ломи мук удахнуте буке.
Туђи је брод,
у одразу дрхтај руке
сабира пале звезде
и црта сводове бега дуге.

Скидам те, учим да прихватим
и проматрам твој лик
покушам да дозовем слободу
а шапуће у осмеху скриван знани крик -
нећеш умети да одеш
уколико не спознам храбрости стих;
молим да кажеш реч
где рађа се везе сенки триптих.

Стрепим где даље ћеш поћи,
када јутро огољене сретне
како уздизања и пада престаје потреба
да живот се оправда или порекне,
држим те последњи пут
на ивици вере да светло нас дотакне
иако лутања и жала грех
у мреже трептаја знао је да се уplete.

Праштам и пуштам
почетак и крај у покиданом низу
пружам руке и гледам сјај
врха и дна што одувек теже да буду близу,
прихватићу наду да стварања дарови

племенитошћу страхове нагризу,
пуштам те... Као осмех
који прикривао је Мона Лизу.

Милост доковима плови
пред капијом Бескраја
остајем да упознам себе
по лику уснулих реплика
између гравитација дома и Месеца
учим да разумем хор весника —
дах постојања у одјеку тишег гласа,
у сценама души послатих песника.

О ПЕСНИКИЊИ

Лена Стефановић рођена је 1. априла 1988. године у Крагујевцу. По завршетку гимназије, уписује Факултет спорта и физичког васпитања, као и Високу спортску и здравствену школу у Београду, где дипломира, наставља специјализацију и даљи рад, како у области атлетике и кондиционе припреме, тако и у области социологије и етике спорта, превасходно анализирајући утицај спорта на морално васпитање младих.

Аутор је спортског романа — „Трка у будан лет“.
Живи и ради у Београду.

Очај и друге песме – Зорица Бабурски

ЦРНИ ЗРАЦИ

Октобарски дан гаси се лагано
небо око појаса носи
раскидане облаке
око чела му гује вијоре
и свој језик похотом од жара
сладострасно диже на мене

Гледам јесењу ноћ
модро небо
и пун месец црвени
у ком нестају боје
мокру звезду гледам
из које вода тече
и питам се
шта скрива октобарско вече

Огроман бол
очајни дар судбине
а ја се плашим
јер расте у мени
кô необуздана река
и односи ме слепог тминама сивим

Буди страх
а чемером и једом напуњена душа
у једноличним часима

разапета и смрскана
јауче са свих страна
од љутих рана

Грдне мисли прсле
у очајном бескрају
дижу немир
у гнусном часу
ударају
о руб смрдљивог бездна

Сву ноћ вриште
нема уста
од лепљивог талога
разболело се око
од горког живота,
од судбине
недосањаних снова
Затворених врата
иза којих има нечег мучног
сева ватра
и неразум допире худи
да рани душу
и отрује чежњом

Ја сиромах не видим ништа
осим сена
мрачних путева и мрачних мора
усамљен ослушкујем мук
који каже да ми душа с телом
умрети мора

Пружам руке
да спасење нађем
хватам трње
грчим се превијам
вичем на сав глас

Ево ме, ево ме —
узмите ме

Не желим остати
крај овог света
у ком гнев се крије
и смрад страшни бије
у црном кругу
из ког кушам
немир и сузе
јер тај круг је дубок
све што је близу
тама скрије
и црни зрак не да да гледам
а ја, желео бих само да гледам у даљине...

ДАН ПОСЛЕ...

задрхтим кад сунце почне да залази
забринем се бедан у смртноме страху
гледам — са неуређеног неба силази
и веје исконски јад у једном даху

у ноћима без иједне звезде
чамотиња светли, цичи губилиште
без иједне искре, радости што језде
снови запечаћени кô светилиште

ноћ, обучена у гримиз и танани лан
љуби чело и пушта крв мојом душом,
расцепљен ум, замишљен у тишини дан
хвата се у коштац са промуклом гушом

преболећу видик у светлости што гасне
дан кад сунце ће се чути последњи пут
зоре без сванућа уз вапаје гласне
кад дође дан одмора за уморен скут

ТЕШКИ ДАНИ

Носим тешке дане у
дубини зена
дане без милости и без сунца
жарка
оловне речи
и гвоздене сене,
слутње
у очима веселога мрака.

Жива је беда загрлила
мене.
Зар да буде ми
сасвим свеједно?

Док се
у тескоби,
у извору зала,
трза
и гуши
моје срце бедно.

Разапето болом усред
црних вала
Под
велом тишине сличи
покојнику,
крваво,
узалуд тражи божју искру
и чека
ново сутра
у нејасном облику.

Дрхтај
неке језе зарива ми
нокте
дубоко у недра,
кида их, док пиште,
на модром лицу осмех
се разлива
из отворених уста вапаји вриште.

Тешко је живети с људима
без вере,
изван сопствене моћи,
док крв сишу

немам више воље,
ишчезли су
снови,
с утрнулим сунцем моје
груди дишу

ОЧАЈ

Моји дани умиру лагано.
Где су зоре када очај сија?
За уздахе створена ми уста.
Вапај тешки из грла завија.

Увијен сам у огртач црни.
У простору једном без тоpline,
Моји дани затровани јадом
Расули се од болне истине.

Гледам бледо изгужвано лице:
Вире бриге из нејасних шара,
Мерим њима простор и границе,
Живота ми без иједног дара.

Запао сам у гласне тишине
Модра светлост на очи ми пала
Боже мили, зар још имам суза
Часа сваког што је судба дала

Гледају ме успомене горке.
Ветар кида загнојене ране.
Своје дане називају гробом,
У тами дисаћу пре моје сахране.

Како да пређем преко тамних вала
Кад осећам крутих речи тешко бреме
Кад се злоба у људима збрала
Проклињем зли род и зачето семе

Како да пођем путем пуног жара
Кад Божија правда је далеко од мене
Кад ме пече суза и образе пара
А очи ми болом, испијене

Како да ходам земљом пуном буре
Кад ми је тај лом заслепио чула
Оголио душу луч светлости суре
Немилости што се из тог врела чула.

БУДАН САН

у нутрини ока заорио се мрак
на трепавицама дажд тежак
заробљене слутњом нејасном
немо јецају у тренутку гласном

сузом орошене дрхте кô прут
у плашљивом оку будан сан просут
безнађем пошкропљене уздишу
у вриску безгласно издишу

разливеним слепилом унедоглед
слуте јад и муку, недоречен поглед
уплашене слутњом и ругом тишине
неспретне и чедне мраком заведене

О ПЕСНИКИЊИ

Зорица Бабурски рођена је 2. августа 1965. године у Суботишту, а детињство проводи у Доњем Товарнику код Руме.

Пише поезију и сатиру. Песме је објавила на многим порталима, а такође и у часописима за књижевност (*Етна, Шипак, Показивач, Звездани колодвор, Култ, Неказано, Суштина поетике, Бдење, Онлајн поезија, Буктиња...*).

Објавила је збирке песама „Капи модрине“ (УПС, 2020) и „Колимско небо“ (УКС, 2021).

Мајка је троје деце. Живи и ради у Руми.

Српским песницима – Анђелко Заблаћански

ОДЈЕЦИ

Владиславу Петковићу Дису

Потроших године без иједног дана
Који би умео светом да ме води,
Да не питам где је ни шта је нирвана,
Ни зашто се злоба пре доброте згоди.

Невешт да досањам неке туђе снове,
Нити да прећутим пијанство сопствено,
Свесно ћу носити временске окове –
У недрима клупко змија уплетено.

И проклећу ноћи тихе у свитање
Што се не раздане ни у ведро јутра,
И кад Он постави последње питање:
– Ти дани без стида имају ли сутра?

Не умем побећи из слутње једине
Што умом се игра кô таласом море,
Да с Песником у сну Човек негде мине,
Кад с речи се скину последње одоре.

И тад заборавим све што ме болело,
Иза дуге склоним ноћ и црни дан
И што ме безгласно крвљу мојом клеело:
Да не сазнам никад где изгубих сан.

НЕПОВРАТНИ ТРЕНУТАК

Бранку Миљковићу

Изгубих младост у блату живота,
крви вреле лудостима веран
у тишини. Сам, украј туђег плота,
умирао и гладан и жедан

речи које звоне с лиром у дну мене.
Ноћивао с мислима неразумним
свима сем мастилу и ватри из зене,
црној души и људима умним.

А ноћ ме вуче конопцима смрти,
под ногама тло се као чигра врти.
Одлазим. У своме времену туђин

неухватне орфејевске музике.
Одлазим без урамљене ми слике,
патуљцима нико, а већ сасвим цин.

ИЗМЕЂУ ДВА БОЖАНСТВА

Јовану Дучићу

Како да препознам шта је искупљење
И како пред Творца у немоћи стати,
У додиру жене шта је искушење,
А шта љубав чиста ко кад воли мати.

Знам, жене су увек у нечему личне.
Ни мајка ни кћери никад нису исте.
Да воле и мрзе некад исто вичне —
Ил' ђавоље сестре, ил' пред Богом чисте.

Не уmem да ћутим пред тајном лепоте,
Ни да се одрекнем земаљскога раја,
А стрепим пред Тобом због своје грехоте
И ридам пред сваком извесношћу краја.

Веран своме билу, изазову страсти
Покорно се молим Теби Створитељу:
Подај свакој жени љубави и части,
А мушкоме роду навек с једном жељу.

КАМЕНИ САН

Стевану Раичковићу

То камен у трави хладан спава,
Ил' моју лобању гризу црви,
По зиду гмиже сен заборав,
У мени тражи модрина крви.

На прозору наш лик од искона,
Планина на којој спознамо љубав;
Бол, јер сад је под гробном плочом она
А ја сâм — ни тамо ни овде сав.

Крикне ноћна птица мојом јавом,
С криком мисли црне пуном главом,
На мртвој стражи бол у мом дому.

О, само бих да осетим њен мир
И удахнем угасли јој свемир,
Пре неголи свет падне у кому.

РЕЧИ

Васку Попи

Нека реч не разбије мук
испод храстове коре
диваном црви с мравима

нека се умире дамари
игра не може да почне
јер краљ је на издисају

ноћ ће под руже да склони
певање умрлих птица
пре јутрења у празнини

а кад се сасвим раздани
знаћу свакој песми име
стихованој из најцрње таме

НИСАМ СТЕНА

Ђури Јакшићу

Био бих стена ал' сам тужно слаб,
Ни гранични кам не знам где стоји;
Пред својима горд ја туђински раб
Не знам рећи ко су преци моји.

Неко се дрзне, черечи ми мајку,
Топови ћуте кô ноћ иза кише,
Свирам бенџо, не нашу свирајку,
И по кући воњ ми чељад удише.

Чим намигну клекнем пред Европом.
Молим ту маћеху кô свако пасторче,
Душу узму својим пуним џепом
Да на дедовину чизмом ми кроче.

ИЗГУБЉЕНА МЛАДОСТ

Милутину Бојићу

На знојна ми недра ветар с горе пири,
Мислим крв ће врела убити хладноћу;
Милујући жице тек стасалој лири
Умрећу загледан у људску самоћу.

Сакупићу речи просуте хартијом:
У стих уденути помен херојима,

И крв своју врелу даћу часу тијом —
Оном кад се душа с кантара узима.

У бунилу, ропцу — видећу све слике:
Љубљене ми жене, свога родног краја,
На морској пучини сабласне прилике;
Сопствено рођење негдашњег маја.

Митровдански растанак кога више боли:
Изгубљену младост, српску поезију?
На длану трагови Јонског мора соли
И тишина коју мртва тела крију.

НИКО МЕ НЕМА

Милошу Црњанском

Чуј, плаче месец црвен и пун,
У човеку нигде Човека трун.

Сви се спотичу о речи сопствене.
Прошлости нема,
А у њој све будуће дрема —
И сваки долазећи час,
Већ је иза нас:
У обличју тамне и хладне сене.

Стихови су обичне, покисле раге,
А ја самотњак на листу папира
Усред својих немира.

Горд и пун недрине
У срцу без гриже миша,
Метафора без сомота и плиша,
С много речене тишине
У праху суштине.

Чуј, плаче месец пун, црвен сав,
У ноћи тихој —
Све док је не подере ћука јав.

БЕЗ ДОКАЗА

Ивану В. Лалићу

Докажи да те нема сакривеног у мени,
Да све су ми паслике тек пука илузија
И свако цвеће само увели невени,
А једино у мом врту клупко змија.

Не пиши писмо кад смрт међу чељад зађе,
Мој живот окрзне дајући јасне знаке:
Да нечисти Богу на истину шаље најмлађе,
Докажи, песму твори бол, не украсне траке.

Зажги лампу погледом, њоме мрак утули,
Крикни реско да би те и они сасвим чули,
И напиши писмо у инат свакој злочести.

Дај моћ да певам о јонској части и чести,
Да устихујем опело над површином воде,
Докажи да смо исти — умрли и живи роде.

ШТА ОСТАДЕ

Алекси Шантићу

У врбаку стидљиво бих чекô
Да њу мајска месечина зари.
Кô да гледам — и сад стоји неко
Тамо где су сломљени ластари.

На судбу нам бацили камење,
Не знадосмо какво зло нас чека.
Голгота је седо ми прамење,
Без снаге је и планинска река.

Класје жита само сузе шкропе,
Сви путељци без иједне стопе,
На узглављу свели јорговани

Не миришу већ на њу сећају,
Летње ноћи у сребра одсејају —
Шедрвани и минули дани.

ИСПОД ЈАСИКЕ

Милану Ракићу

Уцвале речи усред бистрика у мутној бари,
Локвањи бели и жути, лотоси сном опијени;
У мени црна орхидеја кô злодух тихо стари,
А сва ми лепота врисне поносно у једној жени.

Искрено сам лагао другу кипућим страстима
У тмасти тишине с почетка и речи на крају,
Желећи да бар једна ме помене у молитвама,
Кад страсти и понос ширину душе упознају.

Тад запеваћу криком светици с камене плоче,
Вапаје да чују преци и сви потоњи моји
И Ти, коме пречесто окренусмо леђа, Оче.
О, колико боле мог рода вековни неспокоји.

И кад јасика у мом погледу тихо затрепери:
Знаћу, све што у дамарима беше, минуло је
И песме остаће само којима се љубав мери,
Док сред тишине у свему још куца срце моје.

СТИДЉИВ ШАПАТ ТВОЈ

Војиславу Илићу

Испод леве дојке дубоко, дубоко
Уцвале су руже бела и црвена.
Бела за све слутње што их чува око,
Црвена сред била безречјем скривена.

И обе су руже мирисале исто:
Као кад су цвале јабуке у Рају.
Испод петог ребра невино и чисто,
У кишном октобру и сунчаном мају.

Све његове речи за њу беху тајна.
За њене уздахе само ноћ је знала,
Обома мисао иста зрака сјајна.
Све амбисе ума савест закључала.

И све је тишина што руке дотичу,
Док страшне им буре утроби пркосе.
Свако од њих слуги оног другог причу:
Ципеле скитаљке — мирне ноге босе.

ЕПИТАФ

Лази Костићу

о, ви господине луди, неописиви
шта ваше речи траже у њеној коси
одавно сте мртви, а веома живи
и коме инат у вама дуго пркоси

о, ви љубавниче луди, неухватљиви
како ваш живот је увек иза смрти
како сте тако прави и кад сте криви
зашто у њеном билу ваш ум се врти

о, ви песниче луди, недодирљиви
зашто на њеним ружама цвета ваша јесен
и кад пролећем јој се звуку облаци сиви
како да поверије у ваш лик занесен

ТРАЖИМ

Десанки Максимовић

Не остављај ме саму
сред немузикалне светине,
могу ме повести путевима без вида
у најгушћу таму,
не остављај ме ту где за стих се не гине:
међу песницима без стида.

Не остављај ме без тајне:
у песми, у стрепњи, у било чему;
с њом знам само како шапућу траве,
како су нечије очи сјајне,
или како реч убија тугу голему
негде између сна и јаве.

Не остављај ми тишину,
јер о њу ћу се саплести на свом прагу,
у себи тражећи очи свих предака
и оправдање за ову празнину:
у којој не чујем песама слику драгу,
већ звона нејака.

Не тражи ми обећање
да умем и могу вечно да трајем за те,
још нико није и нећу ни ја,
али веруј ми, од тебе зависи моје постојање,
мој лик ће с тобом бројати сате,
у твом сјају он ће да сија.

Али кад на самом крају
за себе и друге потражим помиловање,
реци — то није слабост него велика снага,
свих који траже и оних који га дају,
јер спас је покајање —
с вером да дух нам је испод кућног прага.

БРАЋА

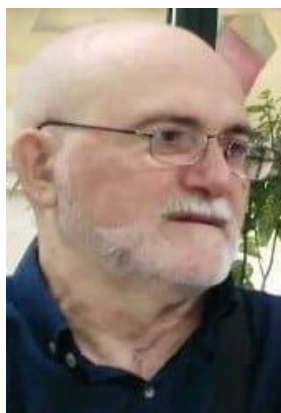
Петру Петровићу Његошу

О, залудни моји Црногорци:
Зар не знате ко је какве вјере?
С три се прста тврда воћка ломи,
Не са шаком нити пред Алахом
Ко што чине Латини и Турци.
У њих није таквог учитеља,
Ко што у нас бјеше Свети Сава:
Творац српске вјере и поријекла.

О, честити моји Црногорци,
Што палите кандило и свијеће,
Чашу жучи без меда пијете,
Јер се медом издајници 'ране,
А не знаду шта с' у њему мијеша,
Сва кукута и пелин Германа,
Ладолежи Англосаксонаца,
Без липова цвијета с намастира.

О, сва браћо: Срби, Црногорци,
Чувајте ми покров на Ловћену,
Чувајте ми вјеру светосавску,
Не убијте брата издајника,
Већ му гријехе срцем опростите
Кад се врате вјери прадједова.
У кошници кано пчеле вриједне,
Скупите се уз Српства матицу.

О ПЕСНИКУ

Анђелко Заблаћански је рођен 4. децембра 1959. године у Глушцима код Богатића. Школовао се у родном месту, Сремској Митровици и Новом Саду. Поезију, афоризме и кратке приче пише од ране младост.

Објавио је збирке песама: *Рам за слике из снова* (1992), *Игра сенки* (2004), *Птица на прозору* (2007), *Сан напукле јаве* (2009), *Раскршћа несанице* (2011), *Пијано праскозорје* (2014), *Мали ноћни стихови* (2019), *Ноћи вучјег зова* (2020), *Перо, метафоре, тинта* — изабране песме (2021); збирку афоризама *Палацање* (2006); збирку превода руске поезије *Од Пушкина до Капустина* (2019); књигу прозе, афоризама и сатиричне поезије *Иза линије* (2020).

На 21. *Шумадијским метафорама* у Младеновцу (2008), у категорији кратке приче, добио је прву награду за приповетку *Везиrove сузе*.

На санктпетербуршком поетском фестивалу *Поезија улице* (2014) освојио је равноправно прво место са још четири песника песмом *Добročинство* (Барону Штиглицу).

Песме су му преведене на руски језик и објављено у руским часописима, а такође и на енглески, белоруски, мађарски и бугарски. Афоризми су му преведени на македонски и објављени у *Бисери балканског афоризма* (2010).

Приређивач је добро прихваћених и посећених интернет сајтова светске и наше поезије. Главни је уредник часописа за књижевност *Суштина поетике*.

Члан је *Удружења књижевника Србије*.

Живи у Глушцима.

САДРЖАЈ

Реч уредника.....	5
Преслишавање срца – Драгош Павић	6
***	6
Чека нас слобода	6
Подневна утвара.....	7
Ужегло се срце моје	8
О песнку	9
Велике наде српске поезије – Раде М. Шупић.....	10
***	10
***	10
Регија плодног полумесеца	11
2067. године вероватно одумиру пчеле.....	12
По инструкцијама умрлих.....	12
Плес	13
О песнику	14
Млади пишу поезију – Уна Радовић.....	15
Од детета до старице	15
Слово љубве.....	16
У твојој соби	16
Камен темељац.....	17
О песникињи.....	17
Будућност српског песништва – Амар Личина	18
Восак.....	18
Олово.....	19
Гума	20
Конац	21

О песнику	22
Савремена мађарска поезија – Иштван Турци	23
Анатевка	23
Два трена мржње	23
Само сенке чувају	24
Бог зван Писање	25
Народна песма	26
Затимија	26
Белешка о песнику	27
Савремена руска поезија	28
Маријана Соломко	28
Надахнуће	28
Кап	28
***	29
Буди уз мене	30
***	31
О песникињи	31
Владимир Скворцов	33
Јесен на селу	33
Нешто више	34
Поглед	34
О песнику	35
Две песме – Марија Алексић	38
Сингидунум сага	38
Ми	39
О песникињи	41
Три песме – Милица Тасић	42

Преступ	42
Срчика у жељама	42
***	43
О песникињи	44
Четири песме – Оливера Синђелић	45
Језеро сенки	45
Почиње киша... ..	46
Врбе на реци	47
Сребрно језеро	48
О песникињи	49
Пет песама – Светолик Станковић	50
Молитва	50
Фебруар у Переделкину	52
Залудна молитва	53
Вожд	54
Повратак	55
О песнику	56
Омаж поезији – Ирена Бодић	57
Чаролија	57
Јаблане	57
Не склањај ме	58
Горчино	59
Питомо се бело цвеће	59
Трезна реч	60
Где су мала сунца	62
Да четвртак	63
***	64
***	64

Још једном	65
О песникињи.....	66
Ода жени – Иван Станковић	67
Пишем ти песму	67
Чекам.....	71
Нема ни девет.....	72
О песнику	72
Песме за децу – Љубица Несторов.....	73
1.	73
2.	74
3.	74
4.	75
5.	75
6.	76
7.	76
О песникињи.....	77
Ту поред нас – Валентина Милачић	78
У немилости језика	78
Огњиште.....	78
Божанска пјесма.....	79
До распећа пјесма ова бди.....	79
О песникињи.....	80
Завичајне песме – Момир Миодраг.....	81
Хљеб насушни језик је матерњи	81
Васкрсавање	82
На илузијама.....	83
О песнику	84

Родољубива поезија – Невена Милосављевић	85
Одисеја	85
„Кад случајно минеш...”	87
Молитва и захвалност Коса	87
Писмо пилота.....	88
Моја земља	89
Небески пук.....	91
О песникињи.....	92
Наш свет и друге песме – Ана Митић Стошић.....	93
Милост.....	93
Наш свет	94
Изгубила се	94
Не брини	96
Молба.....	96
О песникињи.....	97
Између истине и сна – Лена Стефановић	98
Опроштај далеком светлу.....	98
Сунион	99
Петраркин стих	101
Ноћас је свет ходао по жици	102
Крај луке чекају Достојевског лутке	103
О песникињи.....	105
Очај и друге песме – Зорица Бабурски.....	106
Црни зраци.....	106
Дан после... ..	108
Тешки дани	109
Очај	111
***	112

Будан сан	112
О песникињи.....	113
Српским песницима – Анђелко Заблаћански	114
Одјеци	114
Неповратни тренутак	115
Између два божанства.....	115
Камени сан.....	116
Речи	117
Нисам стена	118
Изгубљена младост.....	118
Нико ме нема.....	119
Без доказа	120
Шта остаде	121
Испод јасике	121
Стидљив шапат твој.....	122
Епитаф	123
Тражим.....	124
Браћа	125
О песнику	126

Упутство за сараднике *Суштине поетике*

(www.knjizevnicasopis.com)

1. Своје радове шаљите у једном ворд документу, на А4 формату и маргинама по дифолту, писане ћирилицом или латиницом са употребом словних знакова ђ, ж, ч, ћ, ш. Све радове доставити писане фонтом Times New Roman, величина фонта 12, проред 1, 5. У противном радови неће бити узети у разматрање.

2. И-мејл за ваше радове: sustinapoetike@hotmail.com

3. У тексту обавезно ставите своје име, годину рођења, своју и-мејл-адресу, адресу становања и краћу биографију писану у трећем лицу једнине. Пожељна је и фотографија.

4. Документ обавезно означите својим именом и формом текста који шаљете (песме, прича, афоризми, есеј, осврт, критика...)

5. Прозне радове слати у формату до 14.000 карактера, величина фонта 12 и проред 1, 5.

6. Конкурс је отворен током целе године.

7. Рукописе не враћамо, а необјављене радове не чувамо и не носимо никакву одговорност за њих.

8. Плаћање ауторских хонорара ни ауторски примерак штампаног издања нису предвиђени Правилником овог часописа: www.knjizevnicasopis.com/правилник

9. Часопис се може купити једино код издавача по цени 500 РСД по примерку. Годишња претплата за четири броја је 1.700 РСД. Средства можете уплатити на рачун *Удружења поетских стваралаца*, Милана Недељковића 40, Глушци. Број рачуна 330-34001173-24, код банке CREDIT AGRICOLE. Доказ о уплати доставити на горе наведену и-мејл адресу.

10. Штампано издање часописа не шаљемо ван Србије, осим ако наручилац пристане да уз цену часописа плати и трошкове доставе.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82

СУШТИНА поетике : часопис за књижевност / главни и одговорни уредник Анђелко Заблаћански. – [Штампано изд.]. – Год. 5, бр. 56/57 (2018)– . – Глушци : Удружење поетских стваралаца, 2018– (Београд : Pharma Lab). – 21 цм

Доступно и на: www.knjizevnicasopis.com/. – Тромесечно.
– Преузима нумерацију од електронског издања. –
Друго издање на другом медијуму: Суштина поетике
(Online) = ISSN 2334– 9417
ISSN 2620– 0988 = Суштина поетике (Штампано изд.)
COBISS.SR– ID 267264012